

November 2009
Issue : 23

செங்கதிர்

இலட்சியம் இல்லாமல் இலக்கியம் இல்லை

சுருட்சகோதரர் வித்தியா சீரோமணி
கலாநதி எஸ்.ஏ.ஐ.மத்திய

‘பத்திரசப் பாமாலை’ இறுவட்டு
நூல் வெளியீடு

50/-

Digitized by Noolaham Foundation
noolaham.org | aavanaham.org

கலங்கையிலிருந்து வெளிவரும்
கலை-இலக்கிய-பண்பாட்டுப் பல்சுவைத் திங்களிதழ்

கார்த்திகை : 2009
பக்க : 23

“செங்கதிர்” கட்டண விபரம் (2010) : (அஞ்சல் செலவு உட்பட)

	இலங்கை	இந்தியா	வெளிநாடு
ஓராண்டுக் கட்டணம்	1000/-	500/-	US \$ 20
ஆயுள் கட்டணம்	10,000/-	5000/-	US \$ 100
புரவலர் கட்டணம்	25,000/-	12,500/-	US \$ 250

ஆயுள் கட்டணம் செலுத்துவோருக்கு வாழ்நாள் முழுவதும் “செங்கதிர்” வழங்கப்படும். புரவலர்களுக்கு வாழ்நாள் முழுவதும் “செங்கதிர்” வழங்கப் படுவதுடன் “செங்கதிர்” எதிர்காலத்தில் வெளியிடவுள்ள எல்லா நூல்களும் இலவசமாக வழங்கப்படும்.

விளம்பரக் கட்டணம்				
பின் அட்டை வெளிப்புறம்	முழு	5000	1500	US \$ 50
	அரை	3000	1000	US \$ 30
முன் அட்டை உட்புறம்	முழு	3000	1000	US \$ 30
	அரை	2000	750	US \$ 20
பின் அட்டை உட்புறம்	முழு	2000	750	US \$ 20
	அரை	1500	500	US \$ 15

அன்பளிப்பு

அன்பளிப்புச் செய்ய விரும்பும் நலன்விரும்பிகள் (உதவும் கரங்கள்) தாங்கள் விரும்பும் தொகையை ஆசிரியரிடம் வழங்கலாம்.

வங்கி : மக்கள் வங்கி (நகரக்கிளை), மட்டக்களப்பு.

கணக்கு இல : 113100138588996 (நடைமுறைக்கணக்கு)

காசுக்கட்டளை : அஞ்சல் அலுவலகம், மட்டக்களப்பு.

காசோலைகள் / காசுக்கட்டளைகளை த.கோபாலகிருஷ்ணன் என்று பெயரிடுக. அல்லது பணமாக ஆசிரியரிடம் நேரிலும் வழங்கலாம்.

அன்புடையீர்,
 தயவு செய்து 2010ம் ஆண்டுக் குரிய சந்தா 1000/=தைச் செலுத்தி ‘செங்கதிர்’ இன் வரவுக்கும், வளர்ச்சிக்கும் உதவுங்கள். நன்றி.
 ஆசிரியர் : செங்கதிரோன் த.கோபாலகிருஷ்ணன்.

“இலட்சியம் இல்லாமல் இலக்கியம் இல்லை”

செங்கதிர்

▶ தோற்றம் : 30.01.2008 ◀

23

கார்த்திகை 2009 (திவ ஆண்டு 2040)

▶ 2வது ஆண்டு ◀

ஆசிரியர் : செங்கதிரோன்
மூலமூல ஆசிரியர் : அன்பழகன் குருநாள்
 தொ.பேசீ / Tel : 0777492861
 மின்னஞ்சல் / E-mail : croos_a@yahoo.com

தொடர்பு மூலகவரி :
 திரு.த.கோபாலகிருஷ்ணன்
 இல.19, மேல்மாடித்தெரு,
 மட்டக்களப்பு, இலங்கை.

Contact :
Mr.T.Gopalakrishnan
 19,Upstair Road,
 Batticaloa, Sri Lanka.

தொலைபேசீ / Telephone
 065-2223950 077-2602634

மின்னஞ்சல் / E-mail
 senkathirgopal@gmail.com

ஆக்கங்களுக்கீடு
ஆக்கியோரர் பெயரையும்,

➔

ஆசிரியர் பக்கம்	02
அதிதிப்பக்கம்	03
அதிசயம் (சிறுகதை)	10
கதிர்முகம்	16
கதை கூறும் குறள்-03	18
முடப்பட்ட புறாவும் முடங்கிப் போன சமாதானமும் (கவிதை).....	21
அற்றைத் திங்கள்.....	22
தூய நட்பு (கவிதை).....	29
விளைச்சல் - 19 (குறுங்காவியம்)....	30
பயணம் (கவிதை)	32
எனக்குப் பிடித்த என் கதை.....	33
உத்தமர்கள் உறவு (சிறுகதை).....	34
ஒரு படைப்பாளரின் மண்பதிவுகள்-(8)	43
சொல்வளம் பெருக்குவோம்-8.....	49
விடிவு (குறுங்கதை).....	50
செங்கமலம் (தொடர்நாவல்).....	51
விளாசல் வீரக்குட்டி.....	56
மலையகத்தில் சிறுகதை வரலாறும்	
வளர்ச்சியும் - 7 (தொடர் கட்டுரை)....	57
வானவில் (வாசகர் பக்கம்)	60

ஆயிர்ப்பூ பூக்கம்

சுமார் முப்பது ஆண்டு காலமாக எழுத் தமிழர்களின் இலக்கியப் பார்ம்பரியம் மூலமாவதற்கு உதவி செய்துள்ள முன்னோடிகளும் செடியாகவே இருந்தது அவ்வப்போது வெளிவந்தவைகளும் பெருவாரியாக போராட்டப் பொருள் மரபு தாங்கியதாயிருந்தது. இந்த நெருக்குதலினாலும் இலக்கியத்தை வளர்த்தவர்கள் போராட்டப் வேண்டியவர்கள்.

இன்று ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்களினாலாக தமிழ் இலக்கியத்தில் ஏற்பட்டபோதும் தாக்கங்கள் பற்றி தரவு போட்டுப் பார்க்க அதிக காலமாகலாம். அதுபற்றிய கீர்க்கதரிசனம் சுறாவும் யானை மீலும் ஆனால் எது கலை இலக்கியக் கருகளை முன்வைக்க வேண்டிய தார்மிகப் பொறுப்பிலிருந்து இவையும் நாம் விலகிச் செல்ல முடியாது. இன்று இயல்பாக வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் நாம் அப்பாவிகள் என்று அடையாளப்படுத்தப்பட்ட நிலையில் இன்னும் தூங்கிக்கொண்டிருக்க முடியாது. இந்த அடையாளத்தை அழித்துமாத ஆக்கிக்கொண்டு ஆற்றவேண்டிய ஏராளமான முன்னோட்டங்களில் கலை, இலக்கிய முயற்சிகள் முக்கியமானதாகும். அதாவது கலைஞர்களும், எழுத்தாளர்களும், ஆய்வாளர்களும் முனைப்புடன் செயற்பட வேண்டியுள்ளது.

இவர்கள் தமது நேரத்தை ஒதுக்கி வேலாயுதம் செயற்பட வேண்டும். மறைக்கப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் தமிழர் பண்பாடுகளைப், மரபுகளையும், வரலாறுகளையும் வெளிக்கொணர வேண்டும். இவைகளுக்குப் புத்தியிற் கொடுக்க இலக்கியமே சிறந்த ஊடகமாகும். தமிழர் சமூகத்தின் தனித்துவத்தை தேசிய ரீதியாகவும், சர்வதேச ரீதியாகவும் அம்பலப்படுத்த முன்வர வேண்டும்.

புதிய, இணைய எழுதுகோல்களை உருவாக்குவதனுடாக தமிழர்களின் பெறுமானங்கள் இன்னும் ஒருபடி முன்னே செல்லும் என்பது உறுதி.

எனவே 'செங்கதீர்' வேண்டிக்கொள்வது கலைஞர்களே, எழுத்தாளர்களே! இது உங்களது நேரம் இலக்கியத்தினுடாகவும், கலைகளினுடாகவும் தமிழர் தம் சிறப்புக்களை வெளிப்படுத்தி வளர்க்க முன்வருங்கள்.

சுப்புகள் குறும்
(குணை சூசிரியர்)

செங்கதீர் பக்கம்

'செங்கதீர்' கிழவின் இயற்கை அத்தி பிரபல கல்விப்பாடகரும் - சமூகவிழாபாராக்கவும் - நூலாசிரியராகவும் விளங்கும் கல்முனை பாத்திரமாக கல்லூரியின் முன்னாள் அதிபர் அருட்செகோதரர் விக்கிய சீரோமணி கவாந்தி எம்.ஏ.உத்திய அவர்களாவார்.

ஒவ்வொரு மூலம் ஒவ்வொரு சமூக சேவையாளர்
அருட்செகோதரர் S.A.I மத்திய அவர்கள்

அருட்செகோதரர் விக்கிய சீரோமணி

விவானை நோக்கித் தவிர்ப்புக்கும் மலைகள். இம்மலைகளின் உச்சியில் பயந்திருக்கும் வெண்குழியின்கள் வெள்ளிக்கம்பிகள் போன்று மலைகளினர் கற்றி கற்றி ஓடும் ஆறுகள், மலை உச்சிகளிலிருந்து பேயினர்ச்சுடன் வீழும் நீர் வீழ்ச்சிகள், நுங்கும் நுரையுமாக பேயினர்ச்சுடன் ஓடும் ஆறுகளினர். இத்தகைய இயற்கைச் சூழல் நிறைந்த மலைநாட்டின் கண்ணை மகாலில, உலப்பனை என்னும் இடம் கண்டி மாவட்டத்தில் அமைந்திருக்கிறது. இங்கே சந்திரவி பெரியசந்திரன் என்னும் கங்காளி ஒருவர் இருந்தார் அவருடைய மனைவி அக்களம் பெரி. இவர்களுக்கு சீரோமணி சந்திரன், இயானுவேல் சிங்கராயர் சந்திரன், அந்தோவிமுத்து என்ற மூன்று ஆண்களும், இரு பெண்களும் பிள்ளைகளாகப் பிறந்தனர். இந்தப் பெண்கள் இருவரும் மிகவும் இளமையில் இறைவனிடம் சென்றனர்.

கருவிலே திருவுடையவராக விளங்கிய அந்தோவிமுத்து என் பவர் 24.11.1939ல் பிறந்தார். இவர்தான் பிற்காலத்தில் பெருங் கல்வி மானாகவும் சமூக சேவையாளனாகவும், சமயத் தொண்டனாகவும் விளங்கி இன்று மட்டக்களப்பு, அம்பாறை மாவட்ட மக்களுக்குத் தன்னைக் கருதாது சேவை செய்கின்ற அருட்செகோதரர் S.A.I.மத்திய அவர்களாகும்.

கம்பளையில் சூழையிற் சபையால் நடத்தப்பட்ட சென்ற போய்ச்சு பாடசாலையிலே சேர்ந்து படித்தார். ஒருநடவை ஆறாம்

தரத்திலிருந்து எட்டாம் தரத்திற்கு வகுப்பேற்றம் செய்யப்பட்டார். (Double Promotion) இவரது திறமைக்காக இப்பரிசு வழங்கப்பட்டதெனலாம்.

வாழும் பிள்ளையை மணவிளையாட்டில் தெரியுமென்பர். இவரது திறமையும் பாடசாலையில் பளிச்சிட ஆரம்பித்தது. பாடசாலைத் தமிழ்மன்றத்தின் தலைவர் பதவி இவருக்கு வழங்கப்பட்டது. இவர் முதன் முதலில் எழுதியது “தீரன் ஆக்கம்” என்னும் ஒரு சிறுகதை. அது பாடசாலைச் சஞ்சிகையில் இடம்பிடித்தது. “தீத்திக்கும் தினகரனே வா வா வா!” என்னும் தலைப்பில் தினகரன் வாரமஞ்சரியில் இவரது கவிதை வெளிவந்தது. பாடசாலை நாடகங்களிலும் பங்கேற்று நடத்தார். பெற்றாரின் ஊக்கமும், ஒத்துழைப்பும் இவரது முன்னேற்றத்துக்கு ஊன்று கோலாக அமைந்தன என்றால் மிகையல்ல.

இவரது வாழ்க்கையின் ஆரம்பகாலம் மலர்ப் படுக்கையாக இருக்கவில்லை. அது முட்படுக்கையாகத்தான் அமைந்ததெனலாம். எட்டாம் ஆண்டின் இறுதிப் பகுதியாகிய கடைசி மூன்று மாதங்கள் காலில் ஏற்பட்ட காயம் காரணமாக இவரால் பாடசாலைக்குச் சமூகளிக்க இயலாது போய்விட்டது. எனினும் இவரிடத்தே காணப்பட்ட திறமை காரணமாக இவர் வகுப்பேற்றப்பட்டார்.

ஆங்கில மொழிமூலம் S.S.C படித்துக்கொண்டிருந்த இவருக்கு இருகால்களிலும் ஒரு கிரந்தி போன்ற அமைப்புடைய புண்கள் ஏற்பட்டு மிகவும் வருந்திக்கொண்டிருந்தபடியால் தொடர்ந்து 14 மாதங்கள் இவரால் பாடசாலைக்குச் சமூகமளிக்க இயலாது போனது. எனினும் அப்போது அதிபராக இருந்த அருட்சகோதரர் A.S.மனுவேற்பிள்ளையின் முயற்சிகாரணமாக மீண்டும் பாடசாலையில் இணைந்தார்.

நீண்டகாலம் பாடசாலையை விட்டு விலகி இருந்தமை, கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களின் ஒழுங்கீனம் ஆகிய தடைகளின் மத்தியிலும் 1957ம் ஆண்டு S.S.C-க்குச் சமமான G.C.E. O/L பரீட்சைக்குத் தோற்றி (ஆங்கில மொழி மூலம்) பல திறமைச் சித்திகள் பெற்று பரீட்சையில் தேறினார்.

அதன் பின்னர் ஸ்ரோர்பீல்ட் தோட்டத்தில் (தோட்ட கந்தோரில்) தட்டச்சு, எழுதும் முறை போன்ற பயிற்சிகள் பெற்ற பின்னர் பர்ணகலைத் தோட்டப் பாடசாலையின் ஆசிரியராக வேலைக்கமர்ந்தார். இத்துடன் நாளாந்தம் ஐந்து மைல் தூரத்திலுள்ள கம்பளையில் கம்பனி ஒன்றின் உதவி லிகிதராகவும் மேலதிகாக வேலைசெய்து தனது வருமானத்தைப் பெருக்கிக் கொண்டார்.

அவரது உள்ளமானது உலகியல் வாழ்வோடு ஒன்றவில்லை. துறவற வாழ்வோடு பின்னிப்பிணையவே விரும்பியது. பிரகாசமான எதிர்கால வாழ்வொன்று உதயமாவது போன்றதொரு தோற்றப்பாடு அவர் கண்களுக்குத் தென்படுவதாயிற்று. இதன் காரணமாக தான் சார்ந்திருந்த எல்லா தொழில்களிலுமிருந்து விலகி, ஆயத்தத் துறவியாகக் கல்முனைக்கு வந்தார். 1959 - 1960 காலப்பகுதியில் நலச்சன்னியாசியாக மட்டக்களப்பில் இருந்தார். பின்னர் 1960 செப்டம்பர் 16இலிருந்து 1963 வரை கல்முனையில் தங்கியிருந்தார்.

பின்னர் கொழும்பு அக்குவைனாஸ் பல்கலைக்கழகத்தில் இணைந்து இறையியல் சாத்திரம் பயின்றார். 1966இல் G.C.E A/L-க்குரிய பாடங்களை எட்டு மாதங்கள் கற்று கலைப்பிரிவில் சித்தியடைந்தார். இவர் மட்டக்களப்பு புனித மைக்கல் (St.Michaels College) கல்லூரி மூலமே உயர்தரப் பரீட்சைக்குத் தோற்றிச் சித்தியடைந்தார்.

இதே காலகட்டத்தில் ஆசிரியர் தேர்ச்சிப் பரீட்சையிலும் தேறி ஆசிரியராகும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. பல்கலைக்கழகத்துக்குத் தெரிவு செய்யும் சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது. எனவே ஆசிரியராகும் எண்ணத்தை விடுத்து பல்கலைக்கழகத்துக்கே சென்றார். அதேநேரம் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்த்துறைத் தலைவராக இருந்த பேராசிரியர் ச.வித்தியானந்தனிடம் கல்வி பயிலும் பேறும் கிடைத்தது. அவரது நட்பும் கிடைத்தது. இது 1965 - 1970 ஆகிய காலகட்டங்களில் ஏற்பட்ட சம்பவம் எனலாம்.

1970ம் ஆண்டளவில் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து வெளியேறி இளம் பட்டதாரி ஆசிரியராக திருகோணமலை புனித குசையப்பர் கல்லூரியில் இணைந்துகொண்டார். எட்டுப் பாடங்களையும் கற்பிப்பதற்கு நேரரசுசி (எட்டுப் பாடவேளையிலும் இடையீடு இன்றி) போடப்பட்டது. இத்துடன் பல பொறுப்பான புறக்கிருத்திய வேலைகளும் சுமத்தப்பட்டன. எல்லாவற்றையும் பொறுமையுடன் ஏற்று எல்லோருடைய நன்மதிப்பையும் பெற்றதோடு 1971ம் ஆண்டளவில் கல்லூரி பரிசளிப்பு விழாவை மிகவும் சிறப்பாகச் செய்ததோடு அவ்விழாவுக்கு அப்போது நிதி மந்திரி பதவி வகித்த கலாநிதி என்.எம்.பெரேராவையும் அழைத்துச் சிறப்பித்திருந்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

1972இல் கல்முனை பாத்திமாக்க் கல்லூரிக்கு இடமாற்றம் கிடைத்தது. இதே ஆண்டு புதிய கல்விச் சீர்திருத்தம் மேற்கொள்ளப்பட்டது. கிழக்கு மாகாணத்திற்குப் பொறுப்பான கல்வி அதிகாரியின் சிபார்சின்படி

றோமன் கத்தோலிக்க பாடத்திற்கான I.S.A ஆக நியமனம் வழங்கப்பட்டது. பின்னர் 1974இல் H.N.C பாடமான இலங்கையின் கலாசாரம், பொருளியல், சமூகவியல் (The Cultural and Socio Economic Heritage) பாடங்களுக்கான I.S.A. உத்தியோகமும் இவரிடம் கையளிக்கப்பட்டது.

இதே ஆண்டு 150 நடிகர்களைக்கொண்டு தானும் ஒரு பாத்திரமேற்று பாஸ்கா நாடகத்தை பிரமாண்டமான முறையில் தயாரித்துக் காண்பித்தார். இதில் இயேசுவின் பாடுகள், மரணம், உயிர்ப்பு என்பன மிகவும் தத்துவபரமாகக் காண்பிக்கப்பட்டன. தயாரிப்பு, நெறியாள்கை, நடப்பு ஆகிய சகல துறைகளையும் அவரே ஏற்று நடாத்தி மக்கள் எல்லோரினதும் ஏகோபித்த பாராட்டையும் பெற்றார்.

1970 - 1977 காலப்பகுதியில் கொழும்பு பல்கலைக்கழகத்தில் இருவருட கல்வி டிப்ளோமா பயிற்சி மேற்கொண்டு அகில இலங்கை ரீதியாக முதன் மாணவனாகத் தேறினார். 1981 ஜனவரி 5ம் திகதியிலிருந்து கல்முனை கார்மேல் பாத்திமா கல்லூரியின் அதிபராக நியமனம் பெற்றார். அதே ஆண்டு குருநாகலில் ஏற்பட்ட கோர ரயில் விபத்தில் சிக்கி முழங்காலுக்குக் கீழே வலது காலில் முறிவு ஏற்பட்டு பல மாதங்கள் படுக்கையிலே கழிக்கவேண்டியதொரு இக்கட்டான சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. கல்வி நிருவாக சேவை முதலாம் தரத்திற்குப் பதவி உயர்வு கிடைத்தது. அதே ஆண்டு M.Sc பரீட்சையிலும் தேறி கலாநிதிப்பட்டமும் பெற்றார். இவர் Ph D-க்கு கல்விச் சரிதம் (Education History) என்ற பாடத்தை எடுத்து திறந்த பல்கலைக்கழகத்தின் மூலமே தனது பட்டத்தைப் (கலாநிதி) பூர்த்தி செய்தார்.

இவர் Fatima Collage இன் அதிபரான பின்னர் பல பிரமுகர்கள் வந்து பார்வையிடும் இடமாக அது மாறியது. அந்த வகையில் அப்பொழுது பிரதமராகப் பதவி வகித்த திரு.பிரேமதாசா அவர்கள் 27.10.1978 அன்று இப்பாடசாலைக்குச் சமூகமளித்திருந்தமை குறிப்பிடக்கூடியதொரு சம்பவமாகும்.

1978ம் ஆண்டை வயது வந்த எவரும் இலகுவில் மறந்திருக்க மாட்டார்கள். கிழக்கை உலுக்கிய அந்தச் சூறாவளியின் போது கல்லூரி தரைமட்டமாகியது. மிகவும் கஷ்டப்பட்டு பாடசாலை ஆவணங்களையும் கோப்புகளையும் பாதுகாத்ததோடு மிகவும் குறுகிய காலத்தில் பாடசாலையை இயங்கச் செய்த பெருமை இவரையே சாரும்.

1992ம் ஆண்டு கிழக்கின் முதலாவது தேசிய பாடசாலையாக இப்பாடசாலை (பாத்திமா) தரமுயர்த்தப்பட்டது. இதற்கு அப்பொழுது

அமைச்சராக இருந்த திரு.தயாரெத்தின ஊடாக கௌரவ நிறைவேற்று ஜனாதிபதியாக இருந்த J.R ஜெயவர்த்தன அவர்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவந்த பின்னரே கார்மேல் பாத்திமாக்கல்லூரி தேசிய பாடசாலையாகத் தரமுயர்த்தப்பட்டது என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

கொத்தணிமுறை அறிமுகம் செய்யப்பட்டபோது இவர் கல்முனை கொத்தணி அதிபராகச் செயற்பட்டார். வெவ்வேறு மூன்று இறையியல் நிலையங்களில் இறையியல் கற்றுத்தேறியதோடு தமது வாழ்வின் பெரும் பேறாக ரோமாபுரி வத்திக்கானில் பாப்பரசரைச் சந்தித்தமையைக் குறிப்பிடுகின்றார். 30 வருடங்கள் ஆசிரிய சேவையைப் பூர்த்தி செய்துள்ள இவர், இதில் 22 வருடங்கள் அதிபராக இருந்திருக்கிறார். ஓய்வுக்கு முன்னர் உதவிக் கல்விப் பணிப்பாளராகவும் சேவை புரிந்துள்ளார்.

R.C சமயத்தில் வகித்த பதவிகள் :

- 1960 இல் R.C. சமயத்தில் கூடிய ஈடுபாடு காட்ட ஆரம்பித்தார்.
- 78 - 84 கல்முனை அருட்சகோதரர் குழுத்தலைவர் (Director)
- 81 - 84 Councillor of Society of St.Joseph
- 92 - 97 Superior General of St.Joseph Society

செய்த சேவைகள் (R.C. சமயத்துக்கு)

1. S.S.J. Brother நன்மை கருதி யாழ்ப்பாண நகரத்தில் Brother விடுதியை வாங்கியது.
2. திருமலையில் St.Joseph Technical Collegè இல் புதிய இயந்திரங்கள் பொருத்தியமை.
3. திருமலையில் நிலம் கொள்வனவு செய்து Brother-மாருக்கான விடுதி அமைத்தது.
4. யுத்தம் காரணமாக பெற்றோரை இழந்த அனாதைப் பிள்ளைகளுக்காக அனாதை இல்லம் ஒன்றை திருமலையில் அமைத்தது.
5. 200 மாணவர்கள் தங்கி இருந்து கற்பதற்கான சகலவசதிகள் கொண்ட ஒரு மாடிக்கட்டத்தை மட்டக்களப்பில் நிறுவியது.
6. ஜெர்மனிய உதவியுடன் மட்டக்களப்பு கத்தோலிக்க அச்சகத்தை சகல வசதிகள் கொண்டதாக திருத்தியமைத்தது.

7. ஒரு மாடி கொண்ட கட்டடம் ஒன்றை மட்டக்களப்பில் நிறுவியது Brother-மார்களுக்காக.
8. ஹற்றனிலிருந்த அனாதைகள் இல்லத்தைத் திருத்தி அமைத்தது.
9. ஆறு ஏக்கர் நிலம் கல்முனையில் கொள்வனவு செய்தது.

கௌரவிக்கப்பட்டவர்கள்

1. சங்கீத பூசணம் இராஜ் அவர்களை அவரது சேவைக்காக அமைச்சர் செல்லையா இராசதுரை தலைமையில் பாராட்டியது.
2. தமிழுக்கும் மட்டக்களப்பு மக்களுக்கும் தொண்டாற்றிய தமிழறிஞர் F.X.C.நடராஜா அவர்களைப் பாராட்டியது.
3. வித்துவான் கலாநிதி S.E.கமலநாதன் அவர்களைப் பாராட்டி விழா எடுத்தமை.
4. பேராசிரியரும் பீடாதிபதியுமான எஸ்.வைத்தியநாதன் அவர்களை அவர் பாரம்பரிய கிராமிய நடனக் கலையின் வளர்ச்சிக்காகச் செய்த சேவையைப் பாராட்டி விழா எடுத்தமை.

இவர் பெற்ற பாராட்டுக்கள் :

- * 1993இல் கல்முனை மாவட்ட அதிபர் ஆசிரியர்கள் இணைந்து இவரது சேவையைப் பாராட்டி அளித்த “அதிபர் தலைகம்” என்னும் பட்டம்.
- * 1993இல் கல்முனைப் பிரதேசத்துக்கான சிறந்த கொத்தணி அதிபருக்கான பரிசு பெற்றது.
- * 1994 அகில இலங்கை சபரிமலை சாஸ்திரிய பீடம் “வித்தியா சீரோமணி” என்னும் பட்டம் வழங்கியது.
- * 1996 A gold medal award by Srilanka Association for the Advancement of Education.

பிறசமய ஈடுபாடு

இந்துசமயம், இஸ்லாம் சமயம், பௌத்த சமயம் ஆகிய எல்லா சமயங்களிலும் மிகவும் ஈடுபாடுகொண்டவராக விளங்கினார்.

1. சுவாமி விபுலானந்தரின் நூற்றாண்டு விழாவுக்கு நிதி சேகரித்து அளித்தமை.
2. காலஞ்சென்ற சுவாமி ஜீவானந்தா அவர்களின் 50 ஆவது பிறந்த தினத்தன்று நல்லதொரு ஆக்கம் ஒன்றை எழுதி வெளியிட்டு பலரதும் பாராட்டைப் பெற்றமை.

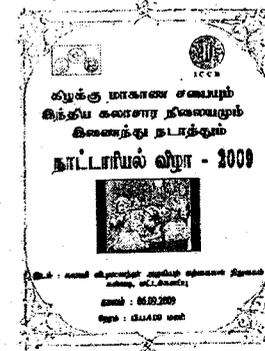
பெற்ற விருதுகள்

1. (1814 - 1997) “Christion Contribution to the Eastern Province” என்ற ஆக்கத்துக்கு சாகித்திய விருது கிடைத்தமை.
2. இலங்கையின் 50 ஆவது சுதந்திரதின விழாவை முன்னிட்டு நடத்தப் பட்ட விழாசப் போட்டியில் முதலாமிடம் பெற்றமை.

சுருக்கமாகக் கூறினால் எங்கோ மலைநாட்டில் பிறந்திருந்தாலும் அவருடைய சேவைகள் எம் மக்களுக்கே கிடைத்தமை நாம் செய்த அதிஸ்டம் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். எத்தனையோ மாணவரின் கல்விக்கு ஊன்றுகோலாகயிருந்து செயற்பட்டார். மாணவர்களின் திறமையை மெச்சி பாராட்டு விழாக்கள் நடத்தியமை அவர்கள் மேலும் கல்வியைத் தொடர வாய்ப்பாக இருந்தது.

புத்தக வெளியீடா, இலக்கியக் கூட்டமா, பாராட்டு விழாவா அங்கெல்லாம் ‘மத்தியு விறகரைக்’ காணலாம். அம்மட்டல்ல மரண வீடுகளில் கூட அவர் சமூகமளிக்கத் தவறமாட்டார். இவ்வாறு இம்மக்களின் வாழ்வோடு இரண்டறக்கலந்து வாழ்ந்து வரும் இவர் அண்மையில் ‘சர்வயோகி பவுல்’ என்னும் நூலை எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். அவர் இன்னும் பல நூல்களை ஆக்கித்தரவேண்டும், மக்களுக்கு இன்னும் சேவை செய்ய நீண்ட ஆயுளுடன் வாழ இறைவனைப் பிரார்த்திப்போம். ■

பதிவு

கிழக்கு மாகாண சபையும் இந்திய கலாசார நிலையமும் இணைந்து நடாத்திய ‘நாட்டாரியல் விழா - 2009’ 06.09.2009 அன்று மட்டக்களப்பு கல்லடி சுவாமி விபுலானந்தர் அழகிய கற்கைகள் நிறுவகத்தில் மண்முனை தென்மேற்குப் பிரதேச கலாசார உத்தியோகத்தர் திரு.மலர்ச்செல்வன் தலைமையில் நடைபெற்றது. பிரதம அதிதியாக கிழக்கு மாகாண முதலமைச்சர் மாண்புமிகு சிவனேசுவர

சந்திரகாந்தன் அவர்கள் கலந்துகொண்டார். மயில் நடனம், கரகாட்டம், காபடியாட்டம், பொய்க்கால் குதிரையாட்டம், காளை நடனம் மற்றும் குடி நடனம் ஆகிய கிராமியக் கலை நிகழ்ச்சிகள் விழாவில் இடம் பெற்றன. புகழ்பெற்ற இந்தியக் கலைஞர்கள் சீந்நிகழ்வுகளில் பங்குபற்றினார்.

அதிசயம்

சுதவச்சுவன்
டிக் கோயா

‘கொழுந்து’ சஞ்சிகை புதுமைப்பித்தன் நூற்றாண்டையொட்டி 2007 இல் நடாத்திய சீறுகதைப்போட்டியில் முன்றாவது பரிசு பெற்ற கதை.

தனது வாலிப முறுக்கேறிய தோளில் மணவெட்டியை வைத்தவாறு பிடித்துச் செல்லும் தனது அடி மனதில் ஆழ்ந்து நிலைத்துக் கொண்டிருக்கும் எண்ணத்தை எப்படியாவது செய்து முடிக்கவேண்டும் என்ற அழுத்தமான நினைப்போடு நடந்து கொண்டிருந்தவன், “பல்லைக் கடித்துக்கொண்டாவது இந்த வருடம் காமன் கம்பம் ஊன்றியே ஆக வேண்டும்” என்று தனக்குள்ளே சொல்லிக் கொண்டு தனது தோளிலுள்ள மணவெட்டியை மற்றத்தோளுக்கு மாற்றிக்கொண்டான் குமரன்.

புதிதாக தோட்டத்தில் பேர்பதிந்து வேலைக்கு சேர்ந்து இப்போது ஐந்து வருடங்களைக் கடந்து தானும் செக்ரோலில் எடுபட்டவனாக அடை

யாளப்படுத்திக்கொண்டிருக்கின்றான். அன்று காலை எட்டுமணிக்கெல்லாம் பத்தாம் நம்பர் “லெவல்” காட்டுக்கு வேலைக்குப் போன குமரன் பத்தரை மணிக்கெல்லாம் பெரிய கணக்குப் பிள்ளையிடம் லீவு கேட்டுக்கொண்டு “கொத்தமல்லித் தோட்டம்” போய் மன்மதன் உடை அலங்காரப் பொருட்கள், கிரீடங்களை வாங்கவேணும் அதற்கு முன்பதாக ராமையா மாஸ்டரைச் சந்தித்து இன்று காப்பு கட்டுவது சம்பந்தமான விசயங்களையும், காமன் கம்பம் ஊன்றுவது சம்பந்தமாகவும் கேட்டுக்கொள்ள வேண்டுமென்று நினைத்துக்கொண்டே பதின் முன்றாம் நம்பர் டியாரையை தாண்டி வந்து கொண்டிருந்தான்.

மாடசாமி கோவில் ஆலமரச்சந்தியை அடைந்ததும் பக்கத்திலுள்ள

ஊற்றுப்பீடில் “ஒரு மொடக்கு தண்ணீர் குடிச்சிட்டு போவோம்” என்று தனது நெற்றியில் ததும்பியிருந்த வியர்வைத் துளிகளை ஆள்காட்டி விரலால் வளித்துத் தள்ளினான். மேலே வங்கியை எட்டிப்பார்த்து முன்றாவது நிரையிலுள்ள முருங்கை மரத்திலுள்ள இளங்கொப்பின் முனி இலைகளிரண்டு பிடுங்கி புனலாக மடித்து பச்சதண்ணீரெண்டு மொடக்கை மடக்... மடக்... என்று குடித்துவிட்டு இலையை வீசினான்.

பக்கத்திலுள்ள ஆலமரநிழலில் சற்று அமர்ந்தவன் அருகிலுள்ள கொட்டைத் தேயிலைக் காயொன்றைப் பிடுங்கி உரித்துக்கொண்டு நீல வான்பரப்பில் வெண்முகில் துண்டுகள் ஒவ்வொன்றும் விரட்டிக்கொண்டிருப்பதை பார்த்துக்கொண்டிருந்தவனுக்கு சிறுவயதில் வானில் கொக்குகள் பறக்கும்போது பத்து விரல்களையும் நீட்டி “வெள்ளை காக்காவெள்ளை காக்கா எனக்கொரு வட்டம் போடு” என்று பாடித்திரிந்த ஞாபகத்தை மீட்டியவனுக்கு திடீரென்று முன்று வருடங்களுக்கு முன்பு தனது கருப்பன் தாத்தா கோவில் கூட்டமொன்றில் சொன்ன வார்த்தைகள் அப்போது அவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது.

“இங்க பாருங்கோ நம்ம ஜனங்களோட பாரம்பரிய விளையாட்டுக்கள், கூத்துக்கள் எல்லாம் இப்போ கட்டிக்காக்கிறது யாரு?” “அந்த காலத்தில் தேயிலைத் தோட்டங்களுக்கு வேலைக்கு வரும்போது திருச்சி ஜில்லாவிலிருந்து எத்தனை கூத்து வகைகள், ஆட்டங்களை கொண்டு

வந்தோம்! கோலாட்டம், கும்மி, அர்ச்சுனன் தபசு, பொன்னர் சங்கர், காமன் கூத்து இப்படி எத்தனை கலைகல கொண்டாந்தோம்”

“இந்த காமன் கூத்து நாங்க பரம்பரை பரம்பரையா செய்துகொண்டு வாற வழக்கம். இது தொடர்ந்து செய்யாம ஒரு வருடம் தவறினாலும் சாமிக்குத்தமாயிடும்” என்று தனது தாத்தாவின் வார்த்தைகளை நினைத்து பெருமிதம் கொண்டவனாய்... “சா... கிழவன் கூத்துமேலே, கலையின் மேல் எவ்வளவு பக்தி பயத்தோட இருந்திருக்கிறது”

“ஆலையில்லாத ஊருக்கு இலுப்பைப் பூ சக்கரைதான்” தாத்தாவின் சாவை நினைத்து கவலைப்பட்டவனாய் “அந்தாலு இருந்திருந்தால் நாம இந்த விசயத்துல ஏன் இவ்வளவு கஷ்டப்படனாம்” என்ற வாறு திரும்பியவன் திடுக்கிட்டுப் பயந்தான்.

கீழே சிதறிக்கிடந்த காய்ந்த தேயிலைச் செடிகளில் வெய்யில் காய்ந்துகொண்டிருந்த கருஞ்சாரையொன்று சரசரத்த வேகத்தில் இழுத்துச் சென்றது. “சச்சீ... த்தூ... தீய சருனமோ” என்று யோசித்தான். அது சென்ற தூரத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தவனுக்கு தன்னோடு சேர்ந்து படித்து மேல் படிப்புக்குச் செல்லும் வாலிபர்களின் பிற்போக்கு தனமான பேச்சு அவன் மனதில் பட்டது.

“காமன் கூத்தெல்லாம் இந்த காலத்தில் யாரைய்யா ஆடுறது? இது நாகரிக காலம். இப்போதெல்லாம் இதையா ஆடிக்கொண்டு நேரத்தை

வீணாக்கிக் கொண்டிருப்பானுங்க!”
 “இன்று டீவீ, சீடி, வீசீடி என்று எத்
 தனையோ பொழுது போக்கு சாத
 னங்கள் வந்திருக்கு” இதெல்லாம்
 பார்த்து பொழுது போக்காம! “இதி
 லெல்லாம் இல்லாத கலையம்சமா
 இந்த பழைய காமங்கூத்துல இருக்கு”
 என்ற அசட்டுத்தனமான வார்த்தை
 கள் அவனது உணர்வு சார்ந்த நினைப்
 புக்கு தடைக்கல்லாய் இருந்தது.

குமரனும் அவர்களோடு
 படித்தவன்தான் ஆனால் சுயநலமற்ற
 சமூக விடயங்களில் முன்னின்று செயற்
 படுபவன். சாதாரண தரத்தில் கணி
 தப் பாடத்தில் கோட்டைவிட்டவன்.
 கொழும்பு புறக்கோட்டையில் ஐந்
 தாம் குறுக்குத் தெருவில் செலவுக்க
 டையில் வேலை செய்தவன் நான்கு
 வருடங்களின் பின் குடும்பச் சூழல்
 காரணமாக தோட்டத்தில் பேர் பதிந்து
 இன்று செக்ரோலில் பெயரை பதித்
 துக் கொண்ட இளையை தலைமுறை
 தேயிலை தோட்ட தொழிலாளியாக
 அவனும் வேலை செய்கிறான்.

இரு நூற்றாண்டுகளாகியும்
 தோட்டக்கூலியாக வந்த பரம்ப
 ரைக்கு ஒரு முடிவில்லாத நிலையில்
 இன்றும் அந்த அடிமைக்கூலி நிலை
 தொடர்கிறது.

இவ்வாறான நினைப்புகளை
 அவனும் சிந்திக்கத் தவறியவனாக
 இருக்கவில்லை. இந்த நினைவுப்
 பொதியோடு பதினாலாம் நம்பர் குறுக்
 குப் பாதை வழியாக இறங்கியவன்
 கவ்வாத்து வெட்டி இலைகொட்டி
 மிலாராக கிடந்த தேயிலைச் செடிக
 ளுக்கிடையில் புகுந்து தவறணையை
 அடைந்தான்.

பழமை விருப்புக்கும் புதுமை
 வெறுப்புக்கும் மத்தியில் போராடும்
 அச்சாணியாக குமரன் தனது நடையை
 தொடர்ந்தான். “படித்தால் மட்டும்
 போதுமா?” “நல்லவர்களோடு சேர்ந்
 தால்தானே நாய்க்கும் பகுத்தறிவு
 வரும்”

உண்மையில் காமன்சூத்து
 மலையகப் பகுதிகளில் தொடர்ந்து
 ஆடப்படும் கலையம்சம் பொருந்திய
 சூத்து வகைகளில் ஒன்று. இது அவர்
 களுடைய வாழ்வியல் அம்சங்களை
 கொண்டமைந்தது மாத்திரமல்லாமல்
 கலாசாரங்களோடும் பின்னிப்பிணைந்
 துள்ளது.

காலம் முழுதும் தேயிலைச்
 செடிகளுக்குள்ளே முண்டிக்கொண்டி
 ருக்கும் இக் கூலித்தொழிலாளர்கள்
 தமது கலைப்படைப்புக்களை வெளிப்
 படுத்தி அதனை நிகழ்த்தி ரசணை
 யனுபவிப்பதில் இவ்வாறான சூத்துக்
 களை விட்டால் வேறு ஏது சந்தர்ப்பம்.

அந்தச் சிறிய வட்டத்திற்குள்
 பல்வேறு கனவுகளை சுமந்தவனாக
 குமரன் கொழுந்து மடுவத்தை தாண்டி
 நடந்தான். காமன் பொட்டலை அடைந்
 ததும் மூன்று வருடங்களுக்கு முன்பு
 எரிந்து சிதறிக்கிடந்த காமன் திட்
 டைப் பார்த்தான். அங்கு சில பெரிய
 வர்கள் துப்பரவாக்கி கொண்டிருந்
 தார்கள். மூன்று பெண்கள் அத்திட்
 டைச் சுற்றி சாணி தெளித்து கூட்டிக்
 கொண்டிருந்தார்கள்.

காமன் சூத்து மூன்று வரு
 டங்களுக்கு மேல் ஊன்றி ஆடப்படா
 விட்டால் வேறு ஒரு இடத்தில் இருந்து

தான் திட்டு மண் கொண்டுவந்து
 ஊன வேண்டும்.

தனது விருப்பம் எப்படியும்
 நிறைவேறுமென்று எதிர்பார்ப்பு
 யோசனையுடன் நேராக தனது ஸ்தோபு
 வழியாக குசினியை அடைந்தவன்
 தேநீர் பையை சுவரிவிருந்த ஆணி
 யில் மாற்றிவிட்டு சாணியில் மெழுகி
 யிருந்த தரையில் அமர்ந்தான். பல
 மைல்கள் நடந்து களைப்படைந்த
 அவனது தாகம் தணிக்க அலமேலு
 ஊற்றி வைத்த சாயத்தண்ணீர்தான்.
 மூன்று பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுத்த
 அவன் குமரனுக்கு முத்த இரண்டு
 பெண்களையும் கிட்டத்தில்தான் கலி
 யாணம் முடிச்சிக் கொடுத்தான். அவ
 னும் தள்ளாத இந்த வயதில் குமர
 னுக்கும் கல்யாணம் கச்சேரின்று ஏதாச்
 சம் பண்ணத்தான் யோசிக்கிறான்.
 எங்கே காலம் கைகூடவில்லை.

தேயிலை தோட்டங்களில்
 வேலை செய்வோர் பலமைல்கள்
 தூரம் நடந்து சென்றே வேலை பார்க்க
 வேண்டும். அவர்களுக்கு நடப்பதற்கே
 தனியாக சம்பளம் கொடுக்க வேண்டும்.

அலமேலுவின் தேநீரை
 குடித்த அவன் நேரே ராமையா மாஸ்டர்
 வீட்டை நோக்கி புறப்பட்டான்.

தோட்டத்து பாடசாலையில்
 கடமையாற்றிக் கொண்டிருக்கும்
 அவர் ஆசிரியர் மட்டுமன்றி நன்கு
 கற்றுத்தேர்ந்த சிந்தனையுள்ள மனி
 தன், சமூக விடயங்களில் ஆர்வமிக்க
 அவர் கோயிலூசை, திருவிழா, விளை
 யாட்டுப்போட்டி போன்ற எல்லா நிகழ்ச்
 சிகளிலும் கலந்து கொள்வார்.

போன வருஷம் நடந்த மாறி
 யம்மன் கோவில் திருவிழாவில் கூட
 சாராயம் குடித்துவிட்டு சப்பாரம் தூக்
 கிய நான்கு பேரை ஸ்டோர் லயத்தில்
 வைத்துக் கூப்பிட்டு “ஏன்பா எந்நா
 னும் குடிச்சிக்கிட்டு தானே இருக்
 கோம். இந்த திருவிழாவில் சரி கொஞ்
 சம் சுத்தமாக வரக்கூடாதா” என்று
 கேட்டதற்கு வேலு அவர் மேல் எகிறி
 னான். “மனம் சுத்தமா இருந்தால்
 சரி” எங்களுக்கு மட்டும்தான் சொல்
 ரீங்க! எல்லாருக்கும் சொல்ல வேண்
 டியதுதானே” தனது வெறியேறியி
 ருந்த சிவந்த கண்களை சீறியபடி
 நடந்தான்.

“நாய் வாலை நிமித்த முடி
 யாது” என்று சொல்லிக்கொண்டு
 பேசாமல் இருந்துவிட்டார். இவ்வாறு
 அப்பப்போ ஏதாவது ஏடாகூட.மாய்
 நடந்து விடுவதுமுண்டு. இருந்தும் அவ
 ரது அக்கறை சிதறவில்லை.

ராமையா மாஸ்டர் வீட்டை
 நோக்கி வந்த குமரன் வேலியோர
 மாக நின்றவாறு முதலில் அவரது
 கோடிப்புறமிருந்த நாய்க்கூட்டைப்
 பார்த்தான். கூட்டில் அமைதியாகப்
 படுத்திருந்த டைகர் லேசாக உறுமிய
 படி வாலை மடக்கிக்கொண்டு படுத்து
 விட்டது. கூடு பூட்டியிருந்த தைரியத்
 தில் கேட்டைத் திறந்த குமரன் “சேர்...
 சேர்... என்று இரு தடவை சத்தமிட்
 டதும் குமரனின் வரவை எதிர்பார்த்
 துக்கொண்டிருந்த அவர் “வா குமரா!”
 “காமங்கூத்து வேலையெல்லாம் எப்
 படி போகிறது” என்று கேட்டவாறு நாற்
 காலியில் கிடந்த டவலை எடுத்துக்
 கொண்டு குமரனை உட்காரவைத்தார்.

“எல்லா வேலைகளும் கச்சி தமாக முடியும் தறுவாயிலுள்ளது சேர். நம்ம ஆளுங்க எல்லாம் பிரச்சினையிலலை. வேலை செய்பிறாங்க. காப்பு கட்டுவதற்கு சாமான்கள் வாங்கவேணும்” “திட்டுமண் எடுத்துவர நம்ம ராமன அனுப்பியிருக்கேன். வெலி ஓயா புதுக்காட்டிலிருந்து “சுத்து மாஸ்டர்” ரெண்டுபேரை கூப்பிட்டு வரச்சொல்லி ஓடும்பிள்ளை பழனியை அனுப்பியிருக்கேன் சேர்”

வெலிஓயா புதுக்காடு காமன் சுத்துக்களை நடத்துவதில் பிரசித்தமானதொரு தோட்டம். காமன் சுத்து மிகச் சிறப்பாக அதற்குரிய கலைத்துவ வெளிப்பாடுகளை நிகழ்த்துவதோடு அங்குதான் அதிகமான வேடங்கள் தரித்து ஆடப்பட்டு வருகின்றது. கடைசியாக எரிக்கும் நாளன்று நூற்றியெட்டு வேடங்கள் தரித்து மைதானத்தில் ஆடிவரும் தூதன், யமன், வீரபத்திரர், சிவன் போன்ற வேடங்கள் சிறப்பாக எடுத்துக்காட்டப்படும்.

“எல்லா வேலையும் முடியுது தானே பிறகென்ன”

“ரெண்டு விசயம் மனதை உறுத்திக்கொண்டிருக்குது சேர். அது சங்கடத்தையும் தருது” என்று முகத்தைச் சுழித்தவாறு கூறிக்கொண்டே நாற்காலியை சுரண்டினான் குமரன்.

“யாரும் குடித்துவிட்டு பிரச்சினை பண்ணினாணாங்களா?” என்று தனது வாசிப்புக் கண்ணாடியை சுழற்றி விட்டு ஆர்வத்தோடு தன் பார்வையை குமரன் மீது செலுத்தினார்.

“அப்படியெல்லாம் பெரிய பிரச்சினையேதுமில்ல சேர். தப்பு அடிக்கிறதுக்கு யாரை பிடிப்பது என்று ரொம்ப நேரமா யோசிச்சுக்கிட்டிருந்தேன். மற்றது வேசம் கட்டுறவங்களுக்கு அருள்வரும். அவர்களை பிடித்துக்கொள்வதற்கு வாஸ்பர்களின் உதவி தேவை. நம்ம ஊரிலுள்ள இளைஞர்கள் இந்த விசயத்துல விருப்பமில்லாம இருக்காங்க. கொல்லன் தெருவுல ஊசி விக்கிற கதையாகிட்ட கூடாது இல்ல அதுதான் யோசிச்சன்”.

காமன்சுத்து முதல்நாள் காப்பு கட்டி ஆடும்போது ரதி, மன்மதன் வேசம் கட்டுபவர்களுக்கு அருள் வரும். அவர்களில் ஒருவரைப் பிடிப்பதற்கு நான்கைந்து பேர் வருவர். அருள் வருபவரை நெற்றியையும், கால் பெருவிரலையும் அழுத்தி பிடித்து நிறுத்துவது வழக்கம். அதைக்கேட்ட மாஸ்டருக்கு “கலை கலைக்காகவா? மக்களுக்காகவா?” என்று ஒரு நூலில் வாசித்த ஞாபகம் வந்தது.

“குமரா! நல்லா கேட்டுக் கொள்” சாதி வழக்கப்படி கீழ்சாதிக்காரர்கள்தான் தப்படிக்க வேண்டும் என்ற வழக்கமெல்லாம் மலையேறிப் போய்விட்டது இப்போ”

“ஒனக்கு தெரியுமா? போன வருஷம் மாரியம்மன் கோவில் திருவிழாவில் பெண்கள் மாவிளக்கு எடுத்து வரும்போதும், கடைசியாக மஞ்சள் நீராடும்போதும் எஸ்கூல் போகிற பெரிய பொடியன்கள் நாலைஞ்சு பேர் தப்படித்தார்களே! ஞாபகமிருக்கிறதா?”

குமரா தப்படிக்கிறது யாரென்கள் மூங்கில், பச்சை கொடிகள் பது முக்கியமில்ல! தப்படியென்பது நமது பாரம்பரியத்திலுள்ள ஒரு சிறந்த கலை. தமிழருடைய பாரம்பரிய கலைக்கருவிகள் கூட தப்பும், உடுக்கும்தான். தப்படியில் பலதரப்பட்ட அடிகள் இருக்கு. அடிகளை சரியாக தெரிஞ்சுக்கிட்டா யார் வேண்டுமானாலும் அடிக்கலாம்.

“இளைஞர்களைப் பற்றியே தும் யோசிக்க வேண்டாம், ஒரு பொது விசயம் வந்தால் எல்லாரும் ஒன்றாகி விடுவாங்க”

ராமையா சேரின் தெளிந்த தூரநோக்கான சிந்தனையை கேட்ட குமரனின் முகம் சூரியனை கண்ட செந்தாமரையாய் மின்னியது.

உண்மையில் தப்படிக்கும் விடயத்தை தகாத விடயமாக கொள்ளும் பண்பும் நமது சமூகத்தில் சில ரிடையே இருந்து வருகிறது.

மூன்று வருடங்களுக்கு முன்பு நடந்து மறைந்த கலையை மீண்டும் உயிர்ப்பிக்க வந்த தெம்பு குமரனிடம் இருந்தது. தனது சந்ததியில் கருப்பன் தாத்தா விட்டுச் சென்றதை தான் தொட்டு தொடர்ந்து செல்லவேண்டுமென்ற உத்வேகம். ஒரு சமூகம் கட்டிக்காத்த சுத்துக் கலாசாரத்தை மீண்டும் உயிர்ப்பிக்க வந்தவனாய்!

ராமையா சேரிடமிருந்து விடை பெற்றவன் வேகமாக நடந்தான். அன்று அந்த ஊர் மிகவும் கலகலப்பாக இருந்தது. சிறுமிகள் காகிதப்பூ, மல்லிகைப்பூ, சங்குப்பூவென்று பூப் பறித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். சிறுவர்

கள் மூங்கில், பச்சை கொடிகள் வெட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள். வேகமாக நடந்த குமரன் “உடையவன் பாரா வேலை ஒரு முழங்கட்டை” என்று நினைத்துக்கொண்டுகிரீடம், அலங்காரப்பொருள் வாங்க தான் போனால் இங்குள்ள வேலைகளை யார் கவனிக்கிறது என்று ராஜன் மாஸ்டரைப் பிடித்து அந்த வேலைக்கு அனுப்பிவிட்டு வெள்ளை சாரத்துடனும் முழுக்கை சேட் ஒன்றை போட்டுக்கொண்டு காமன் பொட்டலை அடைந்தான் குமரன்.

நேரம் மாலையை எட்டிக் கொண்டிருந்த வேளையில் ஓடும் புள்ளை பழனியும் சுத்து மாஸ்டர் இருவரையும் கூட்டிக்கொண்டு வந்து விட்டான். திட்டமண்களை எடுத்து வரச்சென்ற ராமனும் கையொடு பொட்டலத்துடன் வந்து சேர்ந்தான். எல்லா வேலைகளும் அவனது எண்ணத்தை ஈடு செய்வதாகவே நடந்து கொண்டிருந்தது.

இன்று அந்த சமூகத்தில் முக்கியமான பிரதிநிதிகளுள் குமரனும் ஒருவனாக இருக்கிறான். காமன் சுத்து வேலையை மும்முரமாக எடுத்துச் செல்வதில் அவனும் ஒரு குட்டி ராஜ்யத்தை அவனுக்கு கீழ் இன்று நடத்திக்கொண்டிருக்கிறான்.

அழிந்துபோகும் கலைகளை உயிர்ப்பித்துவிடும் குமரனைப்போல் ஊருக்கொருவன் இருந்தால்....? ■

சீதைகூறும் குறள் - 3

சமையுள்ள சீலுவை (இடுக்கன் குறியாமை)

அமெரிக்காவில் மிகவும் பெருமையும் அரசியல் செல்வாக்கும் மிக்க குடும்பம்; இந்தியாவின் நேரு குடும்பத்தைப் போல. அதன் தலைவர் ஜோசப் கென்னடி. ஐக்கிய அமெரிக்க கடற்படையில் உயர்பதவியில் இருந்தவர். பணியின்போது பல பாராட்டுக்களையும் பதக்கங்களையும் பெற்றவர். ஆயினும் ஒழுக்கம் அற்றவராக இருந்தார். உயர்குடியின் பெருமையைப் பேணாதவராக வாழ்ந்தார். ரியல் எஸ்டேட், சினிமா என்று பணத்தையும் பெண்களையும் தூரத்துகிறவர் என அறியப்பட்டவர். எனினும் அந்தக் குடும்பம் பெருமைக்குரியதாகத்தான் இருந்தது. “உலகின் அதிகாரமற்றவர்களுக்காக உதவுவதில் கென்னடி குடும்பம் விட்டுச்சென்ற பாரம்பரிய உரிமையானது சக்திவாய்ந்ததும் முக்கியமானதாகவும் தொடர்ந்து இருந்து வருகின்றது” இது அண்மையில் “சர்வதேச மன்னிப்புச் சபை” தெரிவித்த கருத்து.

இக்குடும்பத்தின் தலைவி ரோஸ் கென்னடி எனும் சீமாட்டி. உயர் குடும்பத்தில் பிறந்த ஒழுக்கமுள்ள பெண். பண வசதியும் அரசியல் செல்வாக்கும் பெற்றிருந்தது அவர் குடும்பம். அக்காலத்தில் பாஸ்டன் நகரின் மேயர் இவர் அப்பா. ரோஸ் சீமாட்டி ஜோசப் கென்னடியை உளமார நேசித்தவர். திருமணம் சிறப்பாகவே நடந்தது. 24 வயதிலிருந்தே ஜோசப்பின் பலங்கட்கும், பலவீனங்கட்கும், உயர்வுக்கும், உறவுக்கும் துணையாக நின்றவர். ஒன்பது குழந்தைகளின் தாய். உயர்வான உன்னத வாழ்வு வாழ நினைத்திருந்த இந்தத் தாய் தன் வாழ்வில் அனுபவித்திருந்த துன்பங்கள் மற்றவர்கள் அனுபவித்திராதவை. 104 வயதுவரை தைரியமாக வாழ்ந்து இந்தத் துன்பங்களை எல்லாம் ஒரு சுமையாகச் சுமந்தவர் இவர்.

முதல் குழந்தை “ரோஸ்மேரி” மனவளர்ச்சி குன்றியவள். 1943 வரை மனநோய் மருத்துவமனையில் தான் அவள் வாழ்வு தொடர்ந்திருந்தது. ரோஸ் அம்மையார் அவளால் பட்ட துன்பங்கள் அநேகம். அழகான அந்தக் குழந்தை இப்படி நோயாளியாய் நொடிந்து தன் வாழ்க்கையை இழந்திருந்தமை இவர் குடும்பத்தில் பெற்ற முதல் வேதனை.

அதன் பிறந்தவர் - முதல் மகன் ஜோ கென்னடி. கடற்படையில் உயர் பதவியைப் பெற்றிருந்தவன். இளம் வயதிலேயே எவரும் அடைந்திராத உயர்நிலைக்கு வந்தவன். இரண்டாம் உலக யுத்தத்தில் தன் வீரத்தை மாத்திரம் வரலாறாக்கிவிட்டு விமான விபத்தில் மாண்டுபோனான். இது இரண்டாவது பெரிய சோதனை.

அடுத்து ‘கேத்தலின்’ என்ற பெண் குழந்தை. வாழ்க்கையின் இன்பத்தை மகிழ்வாக அனுபவிக்க வேண்டிய தருணத்தில் நடந்த விமான விபத்து அவளைப்பலி கொண்டுவிட்டது. ரோஸ் அம்மையாருக்கு ஏற்பட்ட இன்னொரு இடி.

அடுத்தவர் ஜோன் கென்னடி. மிகச்சிறிய வயதில் அமெரிக்க ஜனாதிபதி பதவியை அலங்கரித்தவர். அவரது காலம் அமெரிக்காவின் செல்வாக்கு உலகத்தில் கொடிசுட்டிப்பறந்த காலம். உலக மக்களின் மிகப்பெரிய ஆதரவினைப் பெற்ற தலைவர் எனப் பெயர் எடுத்தவர். அவரது காலத்தில்தான் வல்லரசுகளான அமெரிக்காவும், சோவியத் ரஷ்யாவும் ஒரு புரிந்துணர்வுடன் செயற்பட்டன. ‘உலகில் இனி ஒரு பேர் அபாயம் வராது’ என்ற அளவுக்கு மக்களிடம் நிம்மதியைப் படரவிட்ட பெருந்தகை. அவரது எதிரிகளால் கூட விரிச்சிக்க முடியாத அளவுக்கு உச்சியில் நின்றவர் ஜோன். ‘என்னுடைய ஜோன்’ என்று ரோஸ் சீமாட்டி பெருமைப்பட்டு வாழ்ந்த காலம் அது. அந்தப் பெருமை கூட நீண்ட நாட்கள் நிலைக்காமல் போயிற்று. ‘டக்ஸூஸ்’ மாநிலச் சுற்றுப்பயணத்தின் போது சுட்டுக்கொல்லப்பட்டார் ஜோன். புன்னகை பூத்த முகத்துடன் போனவர் பெட்டியுடன் பிணமாக வந்தார். வரலாற்றின் மிகக் கேவலமான இன்னொரு இரத்தக்கறை அமெரிக்காவில் நடந்தது. ரோஸ் அம்மையாரின் இன்னுமொரு பேரிழப்பு.

அப்பறம் ஜோனின் மறைவின் பின் அடுத்த தேர்தலில் ஜனாதிபதி வேட்பாளராக நின்றவர் அவர் தம்பி ரோபர்ட். ‘மிகச்சிறந்த நிர்வாகி’ என அவரது மாகாணக்கவர்னர் பதவியில் பெயர் எடுத்தவர். வெற்றிச் செல்வி அவரை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தாள். மீண்டும் கென்னடி சகாப்தம் அமெரிக்க வெள்ளை மாளிகையில் விளங்கப்போவதை மக்கள் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்தார்கள். ஆனால் விதி வேறுவிதமாக விளையாடியது. அண்ணனைப்போலவே அவரையும் துப்பாக்கிக் குண்டுகள் துளைபோட்டன. ஜனாதிபதி பதவியை அலங்கரிக்காமலே அழிக்கப்பட்டார் ரோபர்ட். ரோஸ் அம்மையார் மீண்டும் ஒரு பேரிடியையும் தாங்கி நிற்க வேண்டியவரானார். இது நடந்தது 1968 இல்.

ரோபர்டை இழந்த துயரம் ஆறாத அந்த ஆறாமாதகால இடைவெளிக்குள் தன் கணவனையும் காலனுக்குக் கொடுத்துவிட்டார் ரோஸ் சீமாட்டி. அந்த மனக்குழப்பத்தின் நடுவே அவரை இன்னொரு செய்தி தாக்கியது. அது ‘ஜாக்குலின் கென்னடி’ பற்றியது. தன் குடும்பத்தின் பெருமைகள் கரைவதை, தன் ஆயுட்காலத்திலேயே சீதைவறுவதை பார்த்துக்கொண்டே அந்தத் தாய் கலங்காமல் நின்றார்.

இவரது நேசத்துக்குப் பிரியமான கடைசி மகன் எட்வர்ட் கென்னடி. புகழ்பெற்ற

செனட்டர். மக்களின் ஆதரவு பெற்ற கவர்ச்சியான ஆற்றல்மிக்க அரசியல்வாதி. ஒடுக்கப்பட்ட மக்களை ஓடிச்சென்று அரவணக்கும் அன்புள்ளம் கொண்டவர். 1962 இல் இருந்து ஏழு தடவைகள் தொடர்ந்து செனட்டராக இருந்தவர். வியட்நாம் போர் நடந்த காலத்தில் தைரியமாக கெரில்லாக்களின் தளத்துள் இறங்கி அவர்களுடன் சமாதானம் பேசியவர். ஒரு அமெரிக்க அரசியல்வாதி - அதுவும் அவர் சார்ந்திருந்த கட்சி ஆட்சியிலிருந்து போரை வழிநடத்திக்கொண்டிருந்த காலத்தில் - ஒரு அமெரிக்க முன்னாள் ஜனாதிபதியின் சகோதரர் எவ்வித பாதுகாப்புமின்றி வியட்நாம் போராளிகளைக் காட்டுக்குள் கண்டுபிடித்ததை இந்த உலகமே வியந்து பார்த்தது. துயர் பெற்று நின்ற தென்னாபிரிக்க கறுப்பு இன அகதிகளை, வெள்ளை இனவெறி அரசின் அனுமதி மறுப்பின்பின்னும் சென்று பார்த்தவர் எட்வர்ட். காடுகளுக்குள்ளேயே பாடசாலைகளை உருவாக்கவும், சுகாதார வசதிகளை ஏற்படுத்தவும் துணை நின்றவர் அவர். “கென்னடி குடும்பத்தில் இவன்தான் தற்றுணிவு கொண்டவன்” என்று தன் தாயாராலே வாழ்த்துப் பெற்றவர். பிரித்தானிய - வட அயர்லாந்துப் பிரச்சனையில் மிகவும் சுமுகமான ஒரு சூழ்நிலை ஏற்பட்டமைக்கு எட்வர்ட்டின் பங்கு கணிசமானது. இதை அண்மைக்கால அறிக்கையில் பிரித்தானிய அரசே குறிப்பிட்டிருக்கிறது.

ரோஸ் அம்மையார் இந்த மகளை அமெரிக்காவின் மூத்த குடிமகனுக்கான ஆசனத்தில் அமர வைக்க ஆசைப்பட்டதுண்டு. அந்த ஆசையில் ஒரு அதிர்வாக, தன் மனைவியுடன் ஏற்பட்ட மனமுறிவால் - ஒரு கார் விபத்தால் நடந்த நீதிமன்ற வழக்கால் தன் எதிர்காலத்தைக் களங்கமாக்கிக் கொண்டு நின்றார் இவரது எட்வர்ட். தன் கடைசிக் கணவுகள் கலைந்துபோன துன்பத்தை அனுபவித்தார் அந்தச் சீமாட்டி.

இவைகள் வாழ்க்கையில் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அவரைத் தாக்கிய போதும் அவர் கலங்கிப்போய்விடவில்லை. தனது துணியை இழந்துவிடவில்லை. தன் கண்முன்னாலேயே கென்னடி குடும்பத்தின் பெருவாழ்வு பேரறிவாகி தன்னந்தனியானாக நின்றபோதும் மனந்தளராமல் இப்படிச்சொன்னார்.

“கடவுள் நம்மால் தாங்கிக்கொள்ளக்கூடிய சுமையுள்ள சிலுவையைத்தான் அனுப்புவார்” என்று. 1995ல் அவரது வாழ்வு முடியும்வரை தைரியத்தைக் கைவிடவே இல்லை அந்த மூதாட்டி.

“கடுந்துன்பம் வந்தவிடத்தும் சிறிதளவும் துன்பப்படாது கடைசிவரை உறுதியோடு இருப்பவர்கள் இத்துன்பத்துக்கு துன்பத்தை உண்டாக்குவர்” என வள்ளுவம் கூறியிருக்கிறது.

“கிடும்பைக் கிடும்பை படுப்ப ரீடும்பைக் கிடும்பை படாஅ தவர்” - (குறள் : 623)

- கோத்திரன் -

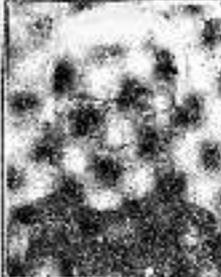
வெண் புறாவோடும் கூட
வேட்டையாடும் வினோதக் காலம் இது...
வேட்டையாடினோம்.
சேட்டை செய்தோம்.
செட்டைகளிலும் கை வைத்தோம்.
கால்கள் இரண்டிலும்
கல்லாலும் பொல்லாலும் எறிந்தோம்...
முடப்பட்டுப் போய்க்கிடக்கிறது
மூலையிலே இன்று புறா.
முடங்கிப் போய்க்கிடக்கிறது
மறு மூலையிலே சமாதானம்...
ஓ... சமாதானப் புறாவின்
செட்டை நிழலில்
சீவியம் நடத்தியதும்
அதன் வண்ணச் சிறகடிப்பில்
சுதந்திரக் காற்றைச் சுவாசித்ததும்
சுக்கு நூறாய்ப் போய்ச்
சுடுகாட்டிற் கிடக்கிறது...
இத்தனைக்கும் மத்தியிலே
இதுவொரு 'சமாதான பூமியாம்'
சரித்திரம் சொல்கிறதாம்...
வேட்டை நடக்கிறது - எல்லாமே
வினோதமாகவே இருக்கிறது...
ஆட்டைக்கடித்தோம்;
மாட்டைக்கடித்தோம்;
அமைதிப்புறாவிலுமல்லவா
இன்று நாம் கைவைத்தோம்.
ஆம்... முடப்படுத்தி விட்டு அதனை இங்கே
நடக்க வைத்தோம்.
நடக்க வைத்துப் பின்பு
வேடிக்கை பார்த்தோம்...
நடக்குமா புறா? - நடுங்கியது...
முடப்பட்ட புறா மீண்டும் எழுந்து நடந்தால்
முடங்கிப்போன சமாதானம் மீண்டும்
முடக்கை நிமிர்த்தும்.
நாலினமும் அப்போது நிமிர்ந்து நடக்கும்.
இல்லையென்றால் நாலினமுமே
புதைகுழி மேட்டில் நாறியே கிடக்கும்...
ஐயையோ அநியாயம்...
முடப்பட்டுப் போய்க்
கிடக்கிறது புறா;
முடங்கிப் போய்க்
கிடக்கிறது சமாதானம்.

முய்யிட்ட புறாவும் முடங்கிப்போன சமாதானமும்

கன்னிமுத்து
வெல்லபதியான்

அற்றைத் திங்கள்

தாயகமையில் முதல் கலை இலக்கிய ஆற்றல்கள் தங்கிய அனுபவங்களை
இவ் 'அற்றைத் திங்கள்' மூலமேயே மீட்டுகலாம்.

மட்டக்களப்பு மண்ணிலே...

கொண்டிப்பிணைப்புகள்

61-வது ஓர் உலகமனிதனாகக் கருதிக் கொள்ளப்படும், நான் பிறந்த மண்ணையும், நாட்டையும், நாட்டின் பிரதேசங்களையும், உற்றார் உறவினரையும், நண்பர்களையும் மறக்க முடியாதிருக்கிறது.

1939-1953 காலப்பகுதியில் (இடைமீலே 1938 - 1942 காலப்பகுதி நினைவுகள் மட்டக்களப்பே உதிக்கின்றன) மலர்ந்தபொழுது 1947 - 1953 இல் யாழ்ப்பெற்ற இடம்பம் இவ்வகையகமும் பெறும்பொழுட்டு என் சமீபநகர்ப்பட்ட காலவாழ்வுடனான பழைய வலவற்றை "செக்கதீர்" மூலம் பரிந்துகொண்ட விருப்புக்கிடுக.

மட்டக்களப்பு மண்ணிலே டனியந்தீவு என்ற குழி இருக்கிறது. அங்கே போல் கோட்டமுனை என்ற பகுதியும் இருக்கிறது. இரண்டையும் இணைக்கக் "மோட்டமுனை" ப்பாலம் என்றொரு சிற்பாலம் காணப்படுகிறது.

புதியந்தீவுப்பகுதியிலே, சிங்களவாடி என்றொரு வயதார் இருந்து வந்திருந்து அங்கே மட்டக்களப்பு வாலிக்கு அருகாமையில் ஏக்கரை வீதி இலக்கம் ஒன்று என ஒரு பாதை செல்கிறது. அந்தப் பாதையிலே இலக்கம் 65-ம் இப்பொழுது 81 என நிலைக்கிறேன் சுயீராக ஒரு வீடு இருக்கிறது. அங்கே தான் என் பெற்றோருக்கு மூத்தையனாக நான் பிறந்தேன். (1935 ஒக்டோபர் 01 ஆம் திகதி)

பெற்றோர்

எனது தந்தையார் திருகோணமலையில் பிறந்த கலையார் செல்வநாயினார் ஆவார். எனது தாயார் 'செட்டியார்' எனவும் அழைக்கப்பட்ட கந்தவளத்திக்கு ஏழாவது பிள்ளை ஆவார்.

எனது தந்தையார் செல்வநாயினார் செல்லம்மேட்டது அவர் பெற்றோர்கள் கந்தறோட்டையச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதாகும். எனது தாயார் செல்லம்மேட்டது அவரு தந்தையார் நல்லானாக் சேர்ந்தவர்கள் என்பதாகும். எனது பெற்றோரின் பெற்றோர்களை நான் கண்டறியவில்லை. ஆனால் என் குடும்ப பிள்ளைகளையும் பெற்றோர் அம்மம்மாளை அவர் உயிர்ப்பாற்றுகிறீ நகீதே கண்டு உறவாட முறுக்கிறேன். அவர் பெயர் அம்முனிப்பிள்ளை இது ஒரு மணலையப் பெயர் என உணிக்க முடிகிறது. எனது அம்மாவின் அப்பா ஒரு புலையினத்தைத் தரணாகச் செயல்பட்டவர் எனத் தெரிய வந்தது.

என் அம்மாவின் உடம்பிறந்தவர்கள் என அழைக்கிற இவர் பாழ்ப்பாணத்தில் சபாபுத செட்டவர், செல்லம்மா இவர் செவ்வக்குரை என்ற 'அப்போதிக் கரி' மைய மலம் முடிந்தவர், புத்தமார் இவர் திருகோணமலையைச் சேர்ந்த ம. வணமுத்தத்தைக் கவியாணம் செய்த கொண்டவர், கலையாணம் இவர் ஓர் 'ஓவர்கிப்' ராகப் பணிபுரிந்தவர், சிங்களத்தரை இவரும் ஒரு அப்போதிக் கரி, செல்வப் பிள்ளை இவரும் பாழ்ப்பாணத்தில் மலம் முடிந்தவர், கலையாணம் இவர் திருகோணமலையில் மலம்முடிந்தவர். அந்தியோரை நினைவுபட்டனர்.

தந்தையார்

அந்தியோரை, என் தந்தையாரின் உடம்பிறப்பாக கருணாகரன் திருகோணமலையில் வசித்து வந்தார். எனது தந்தையாரின் தகப்பனின் முதல் தரப் பிள்ளைகளாக சோமசுந்தரம் சட்ட வேறு சிலரும் இருந்து வந்தனர். இவர்கள் அறவைவருடிக் இப்போது உயிர்ப்பாழ்வுவில்லை.

மட்டக்களப்பில் பிறந்த பழைய பாட்டையினர் என் பெற்றோரை நன்கு அறிந்திருப்பவன் வர்கள் எனக் கருணம் எனது தந்தையார் வேறு பல இடங்களில் மூலம்மலம், முன்னலத்தீவு, வலுனியம் வேலை பார்த்துவிட்டு மட்டக்களப்புக்கு வந்தேறியில் காண்ப்பகுதி எழுதுவினைஞராக 1953 வரை பணிபுரிந்தார். அதன்பின் கொழும்பு கச்சேரி, Excise திணைக்களம், புத்தமார் கச்சேரி ஆகியவளவற்றில் பதவி உயர்வு பெற்று கணக்காளராக இளைப்பாறினார்.

மட்டக்களப்பில் அவர் நண்பர்களாக எஸ்.ஓ. கணகத்தினம், பிற்பின் காசிராதின் தந்தை, எஸ்.சி.ஓ.சொன்னார், புலவர்மணி பெரியத்தம்பி பிள்ளை, சதாரியம்மொன்று அவர் இருந்தனர். எனது தந்தையார் ஒரு சிறந்த உலகவந்தம் வீரராகவும் விளக்கினார். அவரை ஓர் அறிஞர் என்றே நான் மதிக்கிறேன்.

தாயார்

எனது தாயார் ஆங்கிலமொழி மூலம் எட்டாம் வகுப்புமொழிபெற படித்தவராயினும், தமிழ்மொழியிலும், பதமொழிகளிலும், வாய்மொழியிலும்

. அழகம் வாலாயம் பெற்றவராக விளங்கினார். எனது பெற்றோர் அழகம் படித்திருக்காவிட்டாலும், கல்வியில் பெரிதும் நாட்டங்கொண்டவர்களாக விளங்கினர். எனது ஐந்து வயது முதல் பத்துப்பன்னிரண்டு வரை எனது தந்தையார் மகாபாரதம், இராமாயணம், பஞ்ச தந்திரக்கதைகள் உட்பட ஷேர்லொக் ஹோல்ம்ஸ், ஆங்கிலக் கவிதைகள் போன்றவற்றில் நானும் பரிசீலனை கொள்ள அறிவு புகட்டினார்.

தமிழ்ந் கல்வி

அந்நாட்களில் ஆங்கில மொழி வாயிலான கல்விமுறை இருந்த போதும், நான் ஐந்தாம் வகுப்புவரை தமிழ்மொழி மூலம் மாத்திரமே கல்வி கற்கவேண்டும் என்று வாதிட்டார்.

ஆங்கில மொழியை அவரே வீட்டில் தனியாக எனக்குப் போதித்தார்.

இரண்டாவது உலக மகாயுத்தம் நடந்த வேளையில் நாங்கள் வவுனியாவில் இருந்தோம். அதற்கு முன்னர் நான் எனது தாயாரின் வயிற்றிலிருக்கும் பொழுது முல்லைத்தீவில் இருந்தோம். 1940 -42 காலப்பகுதியில் வவுனியா பிரப்பம் குளம் பகுதியில் உள்ள Convent இல் நான் ஆரம்பக் கல்வியை மேற்கொண்டது ஞாபகத்திற்கு வரும்.

வவுனியாவில் நாம் இருந்தபொழுது Circular road எமது வீட்டுக்குப் பின் புறத்தில் ஒரு நீர்த்தாங்கியிருந்தது. அங்கே நேசநாடுகளின் படைப்பிரிவு முகாமிட்டிருந்தது. அந்த நாட்களில் நான் மிகவும் பயந்த சபாவம் கொண்டவனாயிருந்தேன்.

எனது தந்தையார் யுத்தம் சம்பந்தமான ஆங்கில லண்டன் சஞ்சிகைகளையும் செய்தித்தாள்களையும் கொண்டு வந்து விளங்கப்படுத்துவார். அவற்றில் நிறையப் படங்கள் இருக்கும். அப்பிராயத்தில் வாசிக்க முடியாவிட்டாலும் படங்களைப் பார்த்து ஹிட்லர், முசோலினி, சேர்ச்சில் போன்றவர்களின் படங்களை இனங்காண முடிந்தது.

எனக்கு ஐந்து சகோதரர்கள் இருந்தார்கள். திருக்குமாரன் (மறைந்து விட்டார்), ரவிக்குமார், யோககமார் (இவர்களும் மறைந்து விட்டனர்.) ஞானகுமார். எங்கள் குடும்பத்தில் இப்பொழுது நானும், எனது இளைய சகோதரன் ஞானகுமாரும் மாத்திரமே உயிர்வாழ்கிறோம்.

பெயர்மாற்றம்

1962ஆம் ஆண்டு வரை எஸ்.சிவகுமார், எஸ்.சிவகுமாரன் என்றே

நான் அறியப்பட்டு வந்தேன். சுதந்திரன் பத்திரிகையில் ம.த.லோறன்ஸ்/துரை சாமி ஆகியோர் நடத்திய இளைஞர் பக்கத்தில் மட்டுநகர் எஸ்.சிவகுமார் என்றுதான் எழுதி வந்தேன். பின்னர் எனது பிறப்புச் சான்றிதழில் எஸ்.சிவகுமாரன் என பெயர் பதியப்பட்டிருந்ததைத் தொடர்ந்து எஸ்.சிவகுமாரன் என்ற பெயரைப் பாவித்து வந்தேன்.

1959ஆம் ஆண்டில் தமிழ் நாட்டிலிருந்து “எழுத்து” என்ற திறனாய்வு ஏடு வெளிவரத்தொடங்கியது. அமரர்க்கைலாசபதி அதனை எனக்கு அறிமுகஞ் செய்து வைத்தார். அந்த ஏட்டில் வெங்கட் சுவாமிநாதன், க.நா.ச.சி.செல்லப்பா போன்றவர்களின் கட்டுரைகளுடன் எனது கட்டுரைகளும் பிரசுரமாகி வந்தன. திருகோணமலையிலிருந்து தருமலிங்கம் சிவராமலிங்கம் என்பவர் தனது பெயரைத் “தருமு சிவராமு” என்று குறுக்கிக் கொண்டு “எழுத்து” ஏட்டில் எழுதி வந்தார். இந்தத் தருமு சிவராமு கொழும்புக்கு ஒருதடவை வந்தபொழுது, நான் அப்போது 1961-1967 உள்ளூராட்சிச் சேவை அதிகாரசபை அலுவலகத்தில் தமிழ்மொழி பெயர்ப்பாளராகப் பதவி வகித்தேன்) என்னைச் சந்திக்க வந்தார்.

தருமு சிவராமு கவிஞர், விமர்சகர் எனப் பெரும்பாலானோரால் மதிக்கப்பட்டாலும், அவர் அந்தத் தகமைகளை விட ஒரு அற்புதமான சிறுகதையாசிரியராகவே நான் மதிப்பிட்டு வந்துள்ளேன். தருமு சிவராமுக்கு சோதிடம் எண்ணியல் போன்றவற்றில் அதிகம் ஈடுபாடு இருந்தது. அவர் எனது பெயரை (Initials) மாற்றிக்கொண்டால் முன்னுக்கு வரலாம் என்று பணித்தார். எனவே நான் கே.எஸ்.சிவகுமாரன் (கைலாயர் (K), செல்லநயினார் (S) என்று என் பாட்டனார் தந்தை ஆகியோரின் பெயர்களின் முதலெழுத்துக்களையும் சேர்த்து இப்பொழுது கே.எஸ்.சிவகுமாரன் என்றே அறிமுகமாகி வருகிறேன்.

1942 அளவில் பிறந்த மண்ணுக்கு எங்கள் குடும்பம் வந்தபொழுது நான் எனது ஆரம்பக்கல்வியை முன்னர் கூறப்பட்டது போல தமிழ்மொழி மூலமே கற்கத் தொடங்கினேன்.

ஆனைப்பந்தி

புளியந்தீவு ஆண்கள் பாடசாலையில் முதலாம் வகுப்பில் சேர்ந்தேன். மறைந்த அருணாசலம் தேசிகர் அதிபராயிருந்தார். அவர் இந்திய உச்சரிப்பிலேயே தமிழ் பேசுவார். இது எனக்குப் புதுமையாக இருந்தது. அப்பாடசாலையில் நாகையா மாஸ்டர், பொன்னுச்சாமி (மயில்வாகனம்) மாஸ்டர், சிவசுப்பிரமணியம் மாஸ்டர் போன்றவர்கள் ஆசிரியர்களாகக் கடமையாற்றினர். அவர்களுடைய பெருமையை நான் அப்பொழுது அறிந்திருக்கவில்லை.

சிவசுப்பிரமணியம் மாஸ்டர் தொடர்பாக “செங்கதிரில்” படித்த பொழுது, அவரை மீண்டும் சந்தித்து ஆசீர்வாதம் பெறமுயல்வேன். எனது தந்தையார் இந்த ஆசிரியர் பெருந்தகைகளை அறிந்திருந்ததுடன் கல்விமான் அம்பலவாணர், அமரர்.விநல்லையா, எஸ்.ஏ.செல்வநாயகம், டேவிட், சிவப் பிரகாசம், லிங்கரத்தினம் போன்ற பலருக்கு அறிமுகமாயிருந்தவர்.

ஆனைப்பந்திப் பாடசாலையில் என்னுடன் படித்தவர்களான சாந்தா நாகையா, தவராஜா லோஜினி போன்றவர்களும் இருந்தார்கள் என நினைக்கிறேன். அந்தநாட்களில் படிப்பில் கெட்டிக்காரர்களாக இருந்தார்களோ என்னவோ இரண்டாம், நான்காம் வகுப்புக்களைப் படிக்காமல் **Double Promotion** பெற்று ஐந்தாம் வகுப்பில் சித்தியடைந்ததும் ஆங்கில மொழிமூலம் படிக்கவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது.

சென்.மேரிஸ்

மட்டக்களப்பில் அமெரிக்க Jesuists நடாத்திய **St.Michael's College** பெரிய பள்ளிக்கூடமாயிருந்தது. அந்தப் பள்ளிக்கூடத்தில் அப்பொழுது இந்துக்களுக்கு இலேசாகப் பிரவேசம் கிடையாமல் இருந்தது. எனவே அக்கல் லூரிக்கருகாமையிலுள்ள **St.Mary's Practising School** இல் இடம் கிடைத்தது. யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த கத்தோலிக்கக் குருவானவர்தான் அப்பள்ளியை நடத்திவந்தார்கள். அங்கே மீண்டும் ஐந்தாம் வகுப்பில் படிக்கவேண்டிய (ஆங்கில மொழி மூலம்) நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது.

என்னுடன் கல்லாறைச் சேர்ந்த ஐயாக்குட்டி ஜீவானந்தம் (இவருடைய இளைய சகோதரிதான் கமலா - கல்விமானின் துணைவியார்) டன்ஸ்டன்.. பல்தலார் ஆகியோரும் படித்தனர். ஆங்கில மொழி மூலம் சிறப்பாகச் சித்தி பெற்றிருந்தாலும், அர்ச்சமிக்கேல் கல்லூரியில் சேர்வதற்கு மீண்டும் ஐந்தாம் வகுப்பில் படிக்கும்படி பணித்தார்கள். அதற்குக் காரணம் எனது ஆங்கில மொழியறிவு போதாமையாய் இருக்கக்கூடும் என்ற தவறான ஊகிப்புத்தான். ஒரு முக்கிய ஆசிரியரை நான் சென்.மேரிஸ் பாடசாலையில் சந்தித்தேன். அவர் பெயர் பிரான்ஸிஸ் மாஸ்டர். அவர் எண் கணிதம், விவேகப்பயிற்சி போன்றவற்றைப் படிப்பித்தார்.

சென்.மைக்கல்ஸ்

அர்ச்சமிக்கேல் கல்லூரியில் எனது உடன் மாணவர்களாகப் படித்தவர்களுள் ஒருவர் பிரதிமா பொலிஸ் அதிபராயிருந்து இளைப்பாறிய **I.T.** கனகரத்தினம் ஆவார். இவருடைய தந்தையாரே கனகரத்தினம் மாஸ்டர். எம்முடன் சிங்கள பறங்கிய மாணவர்களும் படித்தனர். ஆசிரியர்கள் எதிர்பார்த்ததற்கு

மாறாக நான் ஆங்கிலப் பாடத்திலும் ஏனைய பாடங்களிலும் சிறந்த மாணவனாக இருந்தேன்.

Fr.Raywood என்ற ஆசிரியர் எங்களுக்கு ஆங்கிலம் கற்பித்தார். ஆங்கில இலக்கணத்தை அவர் கற்பித்த முறை மூலம் ஆங்கில மொழிப் பிரயோகத்தை இலகுவில் கற்றுக்கொண்டேன். ஐந்தாம் வகுப்பில் **Moral Science** என்றொரு பாடம் கத்தோலிக்க கிறிஸ்தவர்கள் அல்லாதவர்களுக்குப் படிப்பித்தார்கள். **Fr.தியோபிலஸ்தான்** ஆசிரியர். அவர் முதலிலே கிறிஸ்தவர்களின் **Ten Commandments** ஐப் படிப்பித்தார். அதிலே **Thaigh Shall not commit Adultery** என்பது எங்களுக்கு சுவாரஸ்யமாயிருந்தது.

ஐனேந்திரியங்கள், உடலுறவு போன்றவற்றையெல்லாம் விரசமின்றி அவர் எங்களுக்குப் போதித்தார். ஐந்தாம் வகுப்பிலிருந்து (1947) ஏழாம் வகுப்புக்கு வகுப்பு உயர்வு வழங்கப்பட்டது. அந்த வகுப்பிலே, **I.T.** கனகரத்தினம், அந்தனிப்ராண்டிஸ் என அழைக்கப்பட்ட செல்வராஜா, **Fr.ஜோசப்மேரி**, அலோசியஸ் மேரி, ராஜேந்திரா போன்ற நண்பர்கள் உடன் மாணவர்களாயிருந்தனர். அந்நாட்களில் கேரள மாநிலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் ஆசிரியர்களாக இருந்தனர். இவர்கள் பெரும்பாலும் விஞ்ஞான பாடகங்களைப் போதித்தனர். ஜோர்ஜ், தோமஸ், கமலா லூடஸ், ஏப்ரஹாம் போன்றவர்கள் இந்திய உச்சரிப்பில் ஆங்கிலம் பேசினர்.

ஏப்ரஹாம் என்ற ஆசிரியர் ஆங்கிலம் படிப்பித்தார். ஒருமுறை **Question** என்ற வார்த்தையை “கொஸ்டன்” என்று உச்சரித்து என்னிடம் கேள்வி ஒன்றைக் கேட்டார். நான் “குவெஸ்டன்” என்ற வார்த்தையை அதன் சரியான உச்சரிப்பில் பதிலளித்தபோது, அவருக்கு “கொஸ்டன்” என்பதனை “குவெஸ்டன் என உச்சரிக்கிறேன் எனக் கோப்பட்டு “டஸ்ட” ரை என்மீது வீசினார். இப்படிப் பல சுவாரஸ்யமான சம்பவங்கள்.

ஏழாம் வகுப்பிலிருந்து எட்டாம் வகுப்புக்கு (**J.S.C**) சென்றபோது எனக்கு படிப்பில் கவனம் குறைந்துவிட்டது. இதற்குக் காரணம் “நேடியோ பைத்தியமாக” இருந்தனால்தான். **Fr.E.Crowlter** (இவர் கல்சீசை சென்.தோமஸ் கல்லூரியின் கிரிக்கட் கப்டனாக இருந்தமையும், இவருடைய சகோதரர் ஆங்கில நாவலாசிரியராக இருந்தமையும் இங்கு நினைவூட்டலாம்)

Fr.Somme, Fr.Cook, Fr.Webber, Fr.Heaney, Fr.Coolie, Fr.Lono, Fr.Suteloff போன்ற அமெரிக்கப் பாதிரிமாரிடமும், பாலநாதன் (பாலு மகேந்திராவின் தந்தை), ரதன்யயா, முருகேசு, மாரசலின், பஸ்தியாம்பிள்ளை போன்ற அருமையான ஆசிரியர்களின் காலடிபிலும் படிக்கும் வாய்ப்புக்கிட்டியது.

ரேடியோப் பைத்தியம்

J.S.C வகுப்பில் நான் முழுக்கவனமும் செலுத்தவில்லை. Radio Announcer ஆக வரவேண்டும் என்ற அவாவில் ரேடியோவே கதியாக இருந்து வந்தேன். Rector Sommes என்னை அழைத்து தனது அறையிலிருந்து Cabinet ஐத் திறந்து எனது Card ஐ எடுத்து என்னிடம் காட்டினார். அதிலே “Radio Sickness” என்று என் பெயருக்கெதிரே குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. அமெரிக்கக் கல்விமுறையில், மாணவர்களை அதிபர்கள் எப்படி கண்காணித்து வருகின்றனர் என்று தெரியவந்தது.

எனக்கு J.S.C வகுப்பில் ஆங்கிலம் படிப்பித்த Fr.Suteloff எனது வியாசக் கொப்பியைத் திருத்திவிட்டு, அதில் ஏராளமான பிழைகள் இருப்பதைச் சுட்டிக்காட்டினார். அதன் பின்னர் கொப்பியின் 22 வரிகளிலும் Dear Siva Read, Read, Read என்று எழுதினார், பின் அடுத்த பக்கத்திலும் Write, Write, Write என்று எழுதினார். அது மந்திரமாக எனக்குப் போதிக்கப்பட்டது. அன்றுமுதல் வாசிப்பையும், எழுதுதலையும் நான் நிறுத்தாமல் இருக்கிறேன்.

தமிழிலக்கியப் பாடத்தை பண்டிதர் பஸ்தியாம்பிள்ளை நடத்தினார். கம்பராமாயணத்தில் பாடற்பகுதியை அவர் விளக்கிய விதம் என்னைக் கொள்ளை கொண்டது. அவரே, மட்டக்களப்பு பொது நூல்நிலையத்தில் புத்தகங்களை வீட்டிற்கு எடுத்துச் சென்று வாசிக்கலாம் என்று தெரிவித்தார்.

நானும் அங்கத்தவனாகச் சேர்ந்து ஒருநாளானால் மூன்று புத்தகங்கள் (நீங்கள் நம்பவேண்டும்) என்ற அடிப்படையில் தமிழ், ஆங்கிலப் புத்தகங்களை வாசிக்கத் தொடங்கினேன். எனது அறிவுப் பசியும், தேடலும் இன்னமும் ஓயவில்லை.

அரசினர் பாடசாலை

1953 ஆம் ஆண்டு ஜனவரியில் அப்பொழுது அரசாங்கப் பாடசாலை யாக இருந்த Government College இல் S.S.C Prep வகுப்பில் சேர்ந்து கொண்டேன். அங்கும் இரு பெரிய அறிஞர்கள் எனக்கு ஆங்கிலமும், தமிழும் போதித்தார்கள்.

B.T.சின்னையா, புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை ஆகியோரே இருவரும். புலவர்மணி அவர்களிடம் தமிழ் இலக்கியமும், சைவசமயமும் கற்றேன். சின்னையா அவர்களிடம் ஆங்கிலமும் இலக்கியமும் கற்றேன். அப்பொழுது “பராசக்தி” படம் திரையிடப்பட்டிருந்தது. சின்னையா அவர்கள் அந்தப்படம் பற்றிய எங்கள் மதிப்பீடுகளைக் கேட்டறிந்த பின்னர், எமது

பாடப்புத்தகமாக இருந்த சார்ள்ஸ் டிக்கின்சின் “A Tale of Two Cities பாடத்தை அழகாக விளங்கப்படுத்தினார். சமூகச்சித்திரிப்பு படத்திலும் நாவலிலும் இருப்பதை ஒப்பிட்டு விளங்கப்படுத்தினார். நான் புளகாங்கிதம் அடைந்தேன். இத்தகைய கல்விமான்களிடமிருந்து எனது அடிப்படைக் கல்வியைப் பெற்றமை பெரும் தவப்பேறு என்று கருதுகிறேன்.

எனது தந்தையாருக்கு 1953ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதத்தில் கொழும்புக்கு பதவி உயர்வுடன் இடமாற்றம் வந்தது. எனவே 10 மாதங்கள்தான் அரசினர் கல்லூரியில் படிக்கும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. St.Michael’s College இல் படிக்கும்பொழுது, Under 16 கிரிக்கட் குழுவிலும், குருத்தலாவ St.Thomas College உடனான மெய்வல்லுனர் போட்டிகளில் 100, 200 மீட்டர் ஓட்டத்தில் பங்குபற்றி இரண்டாம் இடத்தைப் பெற்றேன். கல்லூரி சஞ்சிகையான Singing Fish இன் விளையாட்டு நிருபராகவும் பங்களித்தேன். Junior Times கொழும்பு வாராந்தப் பத்திரிகையில் எனது கல்லூரி பற்றி எழுதிய சிறு கட்டுரையை Fr.Crowlter பாராட்டினார்.

இறுதியாக 1942-1953 வரையிலுமான மட்டக்களப்பில் நிரந்தர வாழ்க்கை, எனது 72 வயதுக்குள் 11 வருடங்களாகவே இருந்தன. இப்பொழுது கொழும்பு வாழ்க்கையாக மாறிவிட்டது. அது வேறு கதை. ■

அன்பு நீர் அருவி பாயும்

இமயம்

அற்பத்தில் கை கொடுக்கும்

சமயம்

பாசத்தில் நணைய வைக்கும்

இதயம்

நேசத்தில் உருக வைக்கும்

அதிசயம்!

பலவேளை உணவளிக்கும்

கருணை

சிலவேளை புத்திசால்லும் உரிமை!

இக்கட்டில் வாரி வழங்கும்

வள்ளல்

உன்னைக் கண்டால் என் மனதிலொரு

தள்ளல்!

தூய நட்பு!

தன்பத்தில் சிலவேளை மனது

தளரும்

அப்போது நட்பின் அறுதல் வாய்

மலரும்!

பணம் பார்த்து

பழகுவதல்ல நட்பு

குணம் பார்த்து

பகிர்ந்து கொள்வதே நட்பு!

இன்பத்தில் மட்டும்

இணைவதல்ல நட்பு

தன்பத்தை

தடைப்பதே நட்பு!!

செங்கதிரோன் எழுதும்

(கவிஞர் நீலாவனரின் 'வேளாண்மை'க் காவியத்தின் தொடர்ச்சி...)

குழந்தைக்கு இரண்டாம் நாளில்
குளிப்பில்லை; மூன்றாம் நாளில்
கலந்திளம் சூட்டு நீரில்
கழுவியே மேனி பெத்தா
பழந்துணி மெல்லிதாகப்
பார்த்தணி வித்தாள். பின்னர்
குழந்தைக்குத் தாய்ப்பால் ஊட்டிக்
குதூகலித்திருந்தாள் அன்னம்.

சேயினை ஐந்தாம் நாளில்
சிரசிலே முழுக வார்த்தார்.
தாயினை இலைகள், பட்டை
தண்ணீரில் கொதிக்கவைத்த
தூயவெந்நீரில் நன்கு
தோய்த்தனர் இடுப்பின்கீழே.
'காயமும்' இரண்டு நேரம்
கைக்குத்தரிசிச் சோறு,

பத்திய மீன்களோடு
பதமான 'மிளகுதண்ணி',
பத்திர மாகக் கொஞ்சம்
பதுக்கிய சாராயத்தை
பொத்தியே கொடுத்தாள் பெத்தா
பொக்கைவாய்ச் சிரிப்பினோடு.
சுத்தமாய் யாவும் உண்டு
சோர்வெலாம் நீத்தாள் அன்னம்.

ஒன்பதாம் நாளில் மஞ்சள்,
உப்பொடு கொறுக்காய் சேர்த்த
வெந்நீரைத் தலையில் வார்த்து
வேர்க்கொம்பு, அசமதாகம்
சின்னொரு 'கிளாசில்' இட்டு
சேர்த்துடன் சாராயத்தை
கண்ணினை மூடிக்கொண்டே
கவிழ்த்தனர் வாயுள். பின்னர்,

துள்ளவே உயிரோ டாற்றில்
தூண்டிலில் பிடித்து வந்த
'சள்ளல்' மீன் கோர்வை வாங்கி
சரக்கெலாம் அரைத்துப்போட்டு
'சுள்'ளென உறைக்கு மாப்போல்
சுவைபட குழம்பு வைத்து
அள்ளியே கனகம் இட்டாள்.
ஆசையோ டன்னம் உண்டாள்.

■ இன்னும் விளையும்.

உத்தமர்சி உறவு

த.சிவசுப்பிரமணியம் (தம்பு- சிவா)

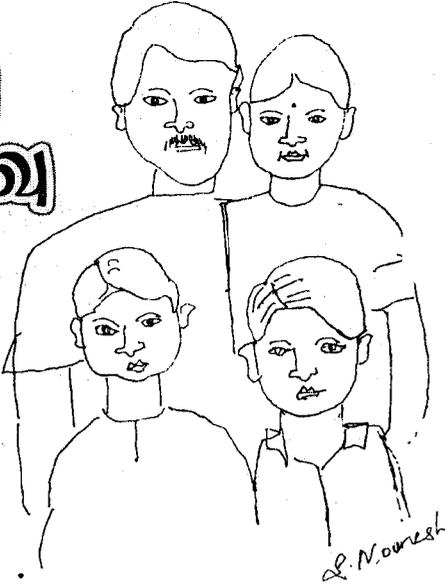
எனக்குத் திருமணம் நடந்து ஐந்து வருடங்கள் ஓடி மறைந்துவிட்டன. மனத்திற்கேற்ற ஒரு நல்ல துணை. இரண்டு ஆண் குழந்தைகள். வாழ்க்கைச் சக்கரம் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது.

நான் யாழ்ப்பாணம் போதனா வைத்தியசாலைக்கு மாற்றலாகி வந்து மூன்று வருடங்கள் கடந்து விட்டன.

அப்பாவுக்கு அம்மா எப்படியோ, அதிலும் பார்க்க என் அன்பு மனைவி என்னைப் பெரிதும் நேசித்தாள் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். அவள் திருமணம் செய்த நாளிலிருந்து இன்றுவரை தனக்கென்று ஒன்றுசுடக்கேட்டது கிடையாது. என் அப்பா அம்மாவையும் அன்புடன் கவனித்து வந்தாள். அவர்களும் தங்கள் பிள்ளைக்கு மேலாக மருமகள் மேல் அன்பாக இருந்தனர்.

ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை அன்று எனக்கு லீவு. வீட்டில் எனது பிள்ளைகளுடன் விளையாடிக்கொண்டிருந்தேன். “கமலலோஷினி இங்கே வாருங்கள்” என்று எனது மனைவியை அழைத்தேன். ஏதோ வேலை செய்துகொண்டிருந்தவர் கூப்பிட்டவுடன் வந்துவிட்டார்.

“இன்று உங்கள் பிறந்த

நாள். ஏதாவது நீங்கள் விரும்பும் பொருள் ஒன்று வாங்கித் தரவேண்டும் என்று விரும்புகின்றேன். நான் உங்கள் கணவர் என்ற முறையில் கேட்கின்றேன். நீங்கள் உங்கள் விருப்பத்தை உடனே சொல்லியே ஆகவேண்டும்” என்று வற்புறுத்தினேன்.

“அத்தான், நான் என்றும் உங்கள் விருப்பத்திற்குக் கட்டுப்பட்டவள். எனக்கென்று நான் சிறுவயதுமுதல் எந்தவிதமான ஆசைகளையும் வளர்த்துக்கொள்ளவில்லை. அது என் அப்பா சொல்லித்தந்த பாடம். சீதனத்திற்காக ஏங்கி அலைந்து எத்தனையோ அபலைப் பெண்களின் வாழ்க்கையை வாழவிடாமல் சீரழித்துக்கொண்டிருக்கின்ற இந்தப் புரையோடிப்போன ஆணாதிக்க சமுதாயத்திலே என்னைப் போன்ற ஏழைப் பெண்கள் எத்தனையோ பேர் திருமணம் செய்ய முடியாமல் ஆசா பாசங்களையெல்லாம் அடக்கிக்கொண்டு

வேதனையுடன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற இந்தக் காலகட்டத்திலே... கொள்கைப் பற்றுறுதியுடன் வாழுகின்ற தந்தையாரின் அடிச்சுவட்டில் என்னுடன் அன்பாக வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்ற உங்களை விடவா எனக்குப் பிறந்த நாள் பரிசு என்று ஒன்று இருக்க முடியும். நான் வாழும் நாளெல்லாம் எனக்குப் பரிசாக இருங்கள். அதுவே என் பூரணத்துவமான மகிழ்ச்சி. நல்ல அன்பான கணவர், அன்புச் செல்வங்கள் பாசத்தால் என்னை அரவணைத்துக்கொண்டிருக்கும் மாமா, மாமி இவர்கள் எல்லோரையும்விட எனக்கு என்னத்தான் வேண்டும். உங்கள் அன்பு ஒன்றே போதும்”

கணபதிப்பிள்ளை மாஸ்டர் கொக்குவில் இந்துக்கல்லூரியில் படிப்பிக்கும் காலத்திலிருந்தே மாணவர்களுக்கு கல்வி புகட்டுவதுடன் மட்டும் நின்றுவிடாமல், கஷ்டப்பட்ட குடும்பத்தைச் சேர்ந்த மாணவர்களின் கல்விக்கு வேண்டிய எல்லா வகையான உதவிகளையும் செய்து வந்தார். சம்பளம் எடுத்ததும் வீட்டுச் செலவுகள் - அதுவும் சிக்கலாகச் செய்துகொண்டு, மிகுதிப் பணத்தையெல்லாம் வறிய மாணவர்களின் கல்விக்காகவே பயன்படுத்தினார். அதில் திருப்தி கண்டு வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார். தனக்கோ அல்லது தனது குடும்பத்துக்கென்றோ ஒரு சேமிப்பும் வைத்துக்கொள்ளவில்லை. அந்தளவு தூரத்திற்கு அவரது கல்விச்சேவை முதன்மை பெற்று நின்றது.

காலம் யாருக்காகவும் காத்து நிற்பதில்லை. வயது வந்து மாஸ்டர் பென்சன் எடுத்துக்கொண்டார். அவரு

டைய சொற்ப பென்சனுடன்தான் வாழ்க்கை வண்டி ஓடிக்கொண்டிருந்தது. நீண்டகாலமாகச் சுகயீனமாகயிருந்த அவர் மனைவி காலமாகி நான்கு வருடங்கள் ஓடிவிட்டன. கோண்டாவில் மணியத்தின் காரில் சென்று இராமநாதன் மகளிர் கல்லூரியில் கல்வி கற்ற அவருடைய ஓரீயொரு மகனும் தாயின் சுகயீனம் காரணமாக ஏ.எல்.உடன் படிப்பை நிறுத்திக்கொண்டார்.

மாஸ்டருக்கு வயது போகப் போக மகளின் எதிர்காலம் பற்றிய சிந்தனை மனத்தைப் பெரிதும் வாட்டிக்கொண்டிருந்தது. தான் கண்ணை மூடுவதற்கு முன் மகளை எப்படியாவது கரை சேர்த்துப்போட வேண்டும் என்ற ஆதங்கத்தில் மாப்பிள்ளை தேடும் படலத்தில் ஈடுபட்டு நன்றாகவே இளைத்து விட்டார்.

தான் கல்விக்காக உதவி செய்த பிள்ளைகள் வீட்டுக்குச் சென்று கேட்டும், அவர்கள் கொழுத்த சீதனைத்தை எதிர்பார்த்தார்களே ஒழிய தங்களைப் படிக்க வைத்த ஆசானுக்கு உதவவேண்டும் என்ற மனப்பான்மை எள்ளளவும் இருக்கவில்லை. மாஸ்டர் நன்றாக நொந்து போனார். மகளை நினைத்துக் கவலைப்படுவதைத் தவிர வேறு ஒன்றும் அவரால் செய்ய முடியவில்லை.

வானம் நன்றாக இருண்டு கொண்டிருந்தது.

“கமலா உந்தக் குடையை கொண்டுவாங்கோ நான் போஸ்ட் ஒப்பீஸ் மட்டும் போய் பென்சனை எடுத்துக்கொண்டு வாறன்”

“இந்தாங்கோ அப்பா மழையும் வரப்போகுது. கவனமாய் போய் கெதியாய் வந்துவிடுங்கோ”

பென்சன் எடுக்கப்போன இடத்தில் தனது பாலிய நண்பர் நல்லதம்பி வாத்தியாரைக் கண்டுவிட்டார். அவருக்கு ஒரு மகன் இருந்தவன் என்று ஞாபகத்துக்கு வர...

“நல்லதம்பி எப்பிடி உன்னை பாடுகள். இப்பவும் தோட்டம் செய்ய்கிறியோ?”

“இல்லை மாஸ்டர். இந்த யுத்தம் வந்து தோட்டக்காணியெல்லாம் தரிசு நிலங்களாய் போச்சு. இப்ப இஞ்ச யார் தோட்டம் செய்யினம்”

“கதேக்கிளை கதை இப்ப உன்னை மகன் என்ன செய்ய்கிறான்?”

“அவன் ஏ.எல். மட்டும் படிச்சுப் போட்டு யூனிவெர்ஸிடிக்குப் போக மாக்கஸ் காணாது. திருப்பிப் படிச்சு திரும்பவும் சோதனை எடு எண்டு சொன்னேன். கேக்காமல் ஊர் சுற்றித் திரிஞ்சான். ஒரு மாதிரி ஆட்களைப் பிடிச்சு பாங்கிலை கிளாக்காய் சேர்த்து விட்டன். நம்பமாட்டியள் இரண்டுக்கு மேலை குடுத்துத்தான் சேர்த்து விட்டனான்”

“அப்ப அவன்னை கல்யாணப் பாட்டை ஏன் கவனியாமல் இருக்கிறாய்?”

“அந்த வயிற்றெறிச்சலை ஏன் கேட்கிறியள் மாஸ்டர்”

“என்ன நல்லதம்பி நடந்தது?”

“என்னை மனிசிக்காரீன்னை அண்ணனுக்கு ஒரே மகள். நல்ல வடிவான பெட்டை. எலுமிச்சம்பழம் மாதிரி இருப்பாள். அவளும் ஏ.எல். வரை

சுண்டுக்குழியிலை படிச்சவள். நல்ல சொத்துச் சுகமும். அவளைக் கட்டடா என்று சொல்ல அவன் கேட்கமாட்டன் எண்டிட்டான்”

“அப்ப?”

“அவன் பாங்கிலை வேலை பார்க்கிற யாரோ ஒரு வேதக்காரப் பெட்டையை எங்களுக்குத் தெரியாமல் கல்யாணம் கட்டிக்கொண்டு ஒருநாள் வீட்டுக்கு வந்தான். இனிமேல் நீ இந்த வீட்டுப்பக்கம் வரவேண்டாம் என்று சொல்லி கலைச்சுப் போட்டன்”

“இப்ப மகன் எங்கை இருக்கிறான்?”

“பாசையூரிலை பொம்பிளை வீட்டிலை இருக்கின்றானாம்”

“நல்லதம்பி... யார் யாருக்கெண்டு எழுதி வைச்சபடிதான் நடக்கும். நீ ஏன் கவலைப்படுகின்றாய். அவன் எங்கையிருந்தாலும் நல்லாய் இருக்கவேண்டும் என்று வாழ்த்து”

“சாதி சனம் பாராமல் போய் விழுந்துவிட்டானே! மாஸ்டர்”

“நல்லதம்பி நீயும் ஒரு உபாத்தியாயரல்லோ... பள்ளிக்குடத்திலை படிப்பிக்கேக்கை ‘சாதி இரண்டொழிய வேறில்லை சாற்றுங்கால்’ எண்டுதானே பிள்ளைகளுக்குப் படிப்பிச்ச நாங்கள். இப்ப இப்படி பேசலாமே!”

“என்னதான் இருந்தாலும்...”

“உங்களைப் போன்ற ஆட்களைத் திருத்தலோது. நல்லதம்பி மழைக்குணமாய் இருக்கு. அப்ப நான் வாறன்”

“றோட்டாலை போறது கவனம் மாஸ்டர். வாகனங்களை ஓட்டுறவங்கள்

குடிச்சவிட்டு கண்மூடித்தனமாக ஓடுகிறாங்கள். நான் வரேக்க ஒரு சையிக்கிளில் வந்த பெடியனை வான்காரன் தட்டிப்போட்டு ஓடிவிட்டான். பெடியனுக்கு சரியான ஆபத்தெண்டு ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போட்டினமாம். சயிக்கிள் எட்டுமாதிரி நெளிஞ்சு கிடக்கு. ஆயிக்காரரின் வாகனத்தான் தட்டிப்போட்டுப் போனது எண்டு சனம் கதைக்கினம். எனக்கு ஒண்டுமாய் தெரியேல்லை”

கணவதிப்பிள்ளை மாஸ்டர் பென்சனை எடுத்துக்கொண்டு றோட்டுக் கரையோரமாக நடந்து போய்க்கொண்டு இருக்கின்றார்.

அவரைத்தாண்டி ஒரு கார் அவருக்கு முன்பாக நிறுத்தப்படுகின்றது. காரில் இருந்து ஒரு இளைஞன் இறங்கி மாஸ்டருக்குக் கிட்ட வந்து...

“சேர் எப்படி இருக்கிறீங்கள். என்னைத் தெரியுது?” என்று அந்த இளைஞன் கேட்கின்றான்.

“குறை நினைச்சுக் கொள்ளாதைய்யா. வயது போனதாலை எனக்குச் சொல்லத் தெரியேல்லை”

“சேர் நான் உங்களிட்டை ஓ.எல். வரை படிச்சனான். நான் கிளாக்கர் சுப்பிரமணியத்தின்னை மகன் தர்மராஜா”

“ஓ இப்பதான் ஞாபகம் வருகுது... நீங்கள் இணுவிலில்லே. என்ன மேனை செய்கின்றீர்கள்?”

“நான் சேர் பாக்டராக கொழும்பு பெரியாஸ்பத்திரியிலை வேலை பார்க்கின்றேன். உங்கள் படிப்பித்தல்தான் என்னை உயர் வழிகாட்டியது. அதை எப்படி சேர் மறக்கமுடியும். கொழும்பில் இருந்து அப்பா அம்மாவை பார்க்க வந்தனான். வழியில் உங்களைக் கண்டது

எனக்கு மிகுந்த சந்தோஷம் சேர். இப்ப எங்கை சேர் போறீங்கள்?”

“போஸ்ட் ஒப்பீசுக்கு பென்சன் எடுக்க வந்தனான். இப்ப வீட்டுக்குப் போறன்”

“காரில் வந்து ஏறுங்கோ, வீட்டில் விட்டுப்போட்டுப் போறன்”

“என்னை ராசா உங்களுக்கு ஏன் சிரமம். உதிலதானே நான் நடந்து போய்விடுவன்”

“இல்ல சேர் நீங்கள் கட்டாயம் காரில் ஏறிவரத்தான் வேண்டும்”

வற்புறுத்தல் தாங்காமல் கணவதிப்பிள்ளை மாஸ்டர் காரில் ஏறிக் கொண்டார்.

“எப்படி சேர் இருக்கிறீங்கள்?”

“என்னிடம் படிச்ச பிள்ளைகளுக்குள்ள உங்களைப் போன்ற குருவை மதிக்கத் தெரிந்த பிள்ளையைப் பார்க்கிறது எனக்கு அபூர்வமாகத்தான் இருக்கிறது. உங்களுக்கு உள்ளதைச் சொல்லாமல் இருக்க முடியுமா? என்னை மனுஷி செத்து நாலு வருஷம் ஆச்சு. ஒரேயொரு பொம்பிளைப்பிள்ளை. அதுக்கும் வயசு ஏறிக்கொண்டு போகுது. ஒரு மாப்பிள்ளையும் வந்து சேரல்ல. சீதனம் என்று கொடுக்க என்னிடம் ஒன்றுமில்லை. அதாலை என்னட்டைப் படிச்ச பிள்ளையள் சின்ன உத்தியோகம் பார்த்தாலும் பரவாயில்லை எண்டு கேட்டுப்போனால் சீதனமில்லாமல் கட்ட மாட்டம் எண்டு முகத்துக்கு நேரே சொல்லிப் போட்டுதுகள். எனக்குச் சரியான கவலை தம்பி. நான் சாகமுந்தி பிள்ளையை ஒருத்தன்னை கையிலை பிடிச்சுக் கொடுத்துவிட்டு கண்ணை மூடுவம் என்று இருக்கின்றன்.

நான் செய்ததை சொல்லிக் காட்ட விரும்பேல்ல ராசா... என்னிடம் படிச்ச எங்கள் ஊர் பெடியன் படிக்கேக்கை சரியான கஷ்டப்பட்டவன். அவனுக்கு படிப்புக்கு எல்லா உதவியும் செய்தனான். அவன் இப்ப யாழ். ஆஸ்பத்திரியிலை மேல் நேசாக வேலை பார்க்கின்றான். அவன்ரை வீட்டை ஒரு நாள் போய் என்ரை மகளைக் கல்யாணம் செய்யும்படி முதலில் கேட்டுப் பார்த்தன். மண்டாடியும் பார்த்தன். அவனும் அவன்ரை தகப்பன் தாயும் 'ஒண்டுக்கும் வழியில்லாத பொம்பிளையை எடுத்து நாங்கள் என்ன செய்கிறது' என்று கைவிரிச்சிட்டினம். எனக்கு சரியான கவலை"

"மகள் என்ன செய்கிறா சேர்?"

"பிள்ளையும் பாவம், ஏ.எல். வரை படிச்சவள். தாய்க்கு வருத்தம் வந்து படுத்த படுக்கையாய் இருந்தபடியால் தொடர்ந்து படிக்க முடியவில்லை. வீட்டுவேலைகளைப் பார்க்க வேண்டிய கட்டாயம் இருந்தபடியால் அவைவ என்னாலை தொடர்ந்து படிப்பிக்கவும் முடியவில்லை. படிச்ச ஒரு வேலையைப் பார்த்துக்கொண்டு சொந்தக்காலில் நிற்கும் பாக்கியமும் கிடைக்கேல்லை. ஒண்டுமில்லாமல் தனிமரமாக நிற்கப்போகின்றாளே என்று மனத்திற்குள் ஒரு ஏக்கம் என்னைப் பெரிதும் வாட்டுகிறது"

சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போது மாஸ்டரின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வந்ததை அந்த இளைஞன் பார்த்துவிட்டான்.

"தம்பி உதிலை இறக்கிவிடுங்கோ. உந்த ஒழுங்கைத் தொங்கலிலைதான் வீடு இருக்கு"

"பரவாயில்லை சேர். வீட்டு வாசலிலை கொண்டு வந்து இறக்கி விட்டுப் போறன்"

"ஏன் தம்பி உங்களுக்குச் சிரமம்"

"எனக்கு ஒரு சிரமமும் இல்லை சேர். நீங்கள் சிரமம் பாராமல் என்னைப் படிப்பிச்ச விட்டபடியால்தான் இண்டைக்கு இந்த நிலைக்கு வந்திருக்கின்றன். அதை என்றும் என்னால் மறக்க முடியாது சேர்"

அவர் ஒரு குடிசை வீட்டில்தான் இப்பவும் இருப்பதை அவதானித்துக் கொண்டேன். வீட்டு வாசலில் இறக்கிவிட்டு வர... "வாறன் சேர்" என்றேன்.

சேர் பார்த்த அந்த நன்றிப் பார்வை என் மனக்கண்முன் தோன்றி நிற்க, என் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தேன்.

நான் கொழுமிலிருந்து அப்பா அம்மாவைப் பார்க்க வந்தது அவர்களுக்கு நல்ல சந்தோஷம். அன்று மத்தியானம் நானும் அப்பாவும் இருந்து சாப்பிட, அம்மா எங்கள் இருவருக்கும் சாப்பாடு பரிமாறிக்கொண்டு நிற்கின்றா. நான் அம்மாவிடம் எங்களோடு இருந்து சாப்பிடும்படி கேட்டேன். "இல்லை தம்பி நங்க சாப்பிட்டு முடிய நான் சாப்பிடுவன்" என்று பதில் சொன்னா.

அப்பா சொன்னார் "பிள்ளை ஆசையாய் கேட்கிறான், இருந்து சாப்பிடுமப்பா" என்றார். அம்மாவும் எங்கள் ஞடன் இருந்து பரிமாறியபடி சாப்பிட்டா. அப்பொழுது ஊர் புதினங்களை அப்பாவும் அம்மாவும் கதைக்க கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். அம்மா சொன்னா

"எங்கடை ஊர் நூல் நிலை

யக் கட்டித்துக்கு காசு சேர்க்க ஊர் பெடியங்கள் காசு கேட்டு இஞ்சை வந்தவங்கள். அப்பா சொன்னார் கட்டிடம் கட்டி முடிய வாங்கோ, அப்ப நூல் நிலையத்துக்கு பத்தாயிரம் ரூபாக்கு புத்தகங்கள் வாங்கித் தருவன் என்று. போனமாதம்தான் நூல் நிலையத்திறப்பு விழா நடந்தது. அப்பா உன்ரை பேராலை கொடுத்திருக்கிறார்"

"ஏன் அப்பாவின்ரை பெயரைப் போட்டுக் கொடுத்திருக்கலாம் தானே?"

"உனக்குத் தெரியும்தானே அப்பா விளம்பரத்தை விரும்பாதவர் என்று. அத்தடன் நீ எங்களுக்கு அனுப்பு கிற காசிலைதானே அப்பா புத்தகங்கள் வாங்கிக் கொடுத்தவர். அப்பா எடுக்கிற பெஞ்சன் எங்கள் சீவியத்துக்கு காணும்தானே. அதாலைதான் அப்பா அப்படிச் செய்தவர் தம்பி"

சாப்பிட்டபின் பிரயாண அலுவலில் நித்திரைகொண்டுவிட்டு பின்னேரம் ஐந்து மணிக்கு வெளிக்கிட்டுக்கொண்டு புறப்பட ஆயத்தமானபோது அம்மா வந்து...

"எங்கை ராசா அவசரமாக..."

"எனக்கு கொக்குவில் இந்துக்கல்லூரியிலை படிப்பிச்ச மாஸ்டர் ஒருவர் கோண்டாவிலிலை இருக்கின்றார்... அவரைப் போய் பாத்திட்டு வாறன்"

"இரண்டு மூண்டு நாள் லீவிலை வந்த பிள்ளை வீட்டிலை எங்க ளோடை இருக்காமல் வெளியிலை திரிகிறதே" அம்மா முணுமுணுத்தா.

"அவன் என்ன எங்களோடை கட்டிப்பிடிச்சுக்கொண்டு இருக்கவே

வந்தவன். அவனுக்கும் நாலு தெரிஞ்சவர்கள் இருப்பினம்தானே போய் வரட்டும் விடப்பா"

அப்பா சொன்னால் அம்மா ஒன்றும் எதிர்த்துச் சொல்லமாட்டா.

கணவதிப்பிள்ளை மாஸ்டர் வீட்டு வாசலில் காரை நிறுத்திவிட்டு, கதவில் தட்டி சேர் என்று கூப்பிடுகின்றேன்.

கதவு திறந்ததும் பார்க்கின்றேன். அது சேரின் மகளாகத்தான் இருக்க வேண்டும்.

"சேர் இருக்கின்றாரா?"

"ஓம் இருக்கின்றார். வாங்கோ உள்ளுக்குள் வந்து இருங்கோ"

நான் உள்ளுக்குள் போய் ஒரு கதிரையில் இருக்கின்றேன்.

வீடு ஓலையால் வேயப்பட்டிருந்தாலும் மிகவும் துப்புரவாகவும், அழகாகவும் இருந்தது. முற்றத்தில் பூச்சொடிகள் பூக்களுடன் காட்சி தந்தன. மாஸ்டர் வந்ததும் எழுந்து "வணக்கம் சேர்" என்றேன். அவர் கையைக் காட்டி இருக்கச் சொன்னார்.

"பக்கத்து வீட்டுப்பிள்ளை ஒண்டுக்குச் சுகமில்லை அதுதான் பார்க்கப் போனான். மகள் வந்து கூப்பிட வந்திட்டன். என்னெண்டு தெரியேல்ல பிள்ளை கொஞ்சம் கஷ்டப்படுது. மிகவும் கஷ்டப்பட்ட குடும்பம். அதுதான் பிள்ளையைப் பெரியாசுபத்திரிக்குக் கொண்டு போகச் சொல்லி கொஞ்சக் காசு குடுத்துட்டு வாறன்"

"நான் வந்து அந்தப் பிள்ளையைப் பாக்கட்டே சேர்"

“ஓ...நீரும் ஒரு டாக்டர்; அதை நான் மறந்து போனேன்; அப்ப வாரும் பாத்திட்டு வருவம்”

நானும். மாஸ்டரும் அந்தப் பிள்ளையின் வீட்டுக்குச் சென்றோம். பிள்ளையைப் பார்த்தேன். தாயார் அழுது கொண்டிருக்கின்றார். அவரிடம் விபரங்களைக் கேட்டு அறிந்தேன்.

இரவில் சரியான காச்சல்; அனுங்கிக்கொண்டு படுப்பதாகவும், மூன்று நாலு நாட்களாக இப்படித்தான் இருப்பதாகவும், சாப்பாடு கஞ்சி கொடுத்தால் சத்தி எடுப்பதாகவும் கூறினார்கள்.

“நீங்கள் பெரியாஸ்பத்திரிக் குப் போய் அலையவேண்டாம்; மருந்து எடுத்து வாறன்” என்று சொல்லிவிட்டு...

காரில் புறப்பட்டு வந்து ஒரு பார்மசியில் தேவையான மருந்துக ளும், சஸ்ரயின், மாமயிட், குளுக்கோசும் வாங்கிக்கொண்டு திரும்பிவந்து பிள்ளைக்கு ஊசி மூலம் மருந்து ஏற்றி, எப்படி மருந்துகளைக் கொடுக்கவேண்டும் என்றும், சஸ்ரயின், மாமயிட் என்பவற்றை குடிக்கக் கொடுக்க வேண்டும் என்றும் சொல்லிவிட்டு மாஸ்டருடன் அவர் வீட்டுக்கு வந்தேன்.

“தேத்தண்ணி குடிச்சுவிட்டுப் போகலாம் தம்பி இருங்கோ” என்று அன்பாகக் கேட்டுக்கொண்டார்.

நானும் அவர் சொல்லைத் தட்டமுடியாமல் இருந்துவிட்டேன்.

“பாவம் அந்த ஏழைக்குடும்பத்திற்கு நீங்கள் செய்த உதவி பெரிசு தம்பி”

“அது என்னுடைய டியூட்டி சேர்” என்றேன்.

“கமலா தேத்தண்ணி போட்டுக் கொண்டு வந்து தம்பிக்குக் கொடு”

“அப்பா, ஆட்டுப்பால் தேத்தண்ணி குடிப்பாரோ எண்டு கேளுங்கோ” “தம்பி எங்கடை வீட்டிலை பால்மா ஒண்டும் வேண்டிறேல்ல; ஆடு ஒண்டு வளர்க்கிறம். அந்தப் பால்தேத்தண்ணி குடிப்பீங்களே”

“ஓம் சேர் நான் குடிப்பன்” தேத்தண்ணி போட்டுக்கொண்டு வந்து “அப்பா இங்கை வாங்கோ” என்று கூப்பிடும் சத்தம் கேட்டது.

“அது எங்கடை பிள்ளை தான். நீ கொண்டு வந்து கொடு”

தேனீர் குவளையை எடுக்கும் போது அவர் மகளின் முகத்தைப் பார்த்தேன். சாந்தமே உருவான அந்த முகம். தேனீரைத் தந்தவிட்டு உடனே உள்ளே போய்விட்டார். மாஸ்டருடன் இருந்து பல விடயங்களைக் கதைத்துவிட்டு... ஐயாயிரம் ரூபாவை சேட் பொக்கேற்றி லிருந்து எடுத்து மாஸ்டரிடம் கொடுக்க முனைந்தேன். அவர் வாங்க மறுத்து விட்டார்.

“தம்பி நீங்கள் குறைநினைக்கக் கூடாது. நான் என் வருமானத்துக்குள் வாழப் பழகிக் கொண்டவன். கூடுதலாகப் பணம் கிடைத்தால் என் இலட்சிய வாழ்க்கை தவறிப்போய்விடும். அதனால் என்னை வற்புறுத்த வேண்டாம்.”

அவரின் பெருந்தன்மையை எண்ணிக்கொண்டு அவரிடமிருந்து விடை பெறுகின்றேன்.

இரவுச்சாப்பாட்டு நேரம் சாப்பிட்டுக் கொண்டு இருக்கும்போது சொன்

னேன். “அப்பாவும் அம்மாவும் கொழும்புக்கு வந்து என்னோடை இருங்கோவன்”

“ஐயோ ராசா, அப்பா கிராம முன்னேற்றச்சங்கம், பென்சனியர் சங்கம் எண்டு எல்லாவற்றிலும் தலைவராக இருக்கின்றார். அவர் ஊரைவிட்டு வரமாட்டார். அவரைத் தனிய இஞ்சை விட்டுவிட்டு நான் என்னெண்டு வரலாம் சொல்லு”

“அப்ப வரமாட்டியன்” “கலியாணம் ஒண்டைக் கட்டினியெண்டால் ஒரு பிரச்சினையும் இல்லை” அம்மா சொன்னார்.

“ஓம் அம்மா. நான் கலியாணம் செய்ய முடிவெடுத்திட்டன்”

“நீ சொல்லுகிறதைப் பார்த்தால்... சிங்களத்தியையோ, பறங்கிச்சியையோ விருப்புகிராய் போலக்கூக்கு”

“ஏன் அப்பா அதுகளும் மனுசப் பிறவிகள்தானே?”

அப்பா அம்மாவைப் பார்த்துக் கேட்டார். “இஞ்சருங்கோ! என்றை அண்ணைமாருக்கும் பொம்பிளைப் பிள்ளைகள் இருக்குதுகள். ஒண்டுக்கை ஒண்டு செய்யலாமெண்டு விருப்புகிறன்”

“நான் உன்னை விரும்பி கலியாணம் முடிக்க வரேக்க... ‘ஒரு செம்புச் சல்லிகூட சீதனம் தரேலாது. விருப்பமெண்டால் கூட்டிக்கொண்டு போ’ எண்டு உன்னை கொண்டைமாரசொன்னவையல்லே”

அம்மா ஒன்றும் பேசவில்லை.

“நான் சீதனம் வாங்காமல் கலியாணம் கட்டினமாதிரி எங்கடை

பிள்ளையும் சீதனம் வாங்காமல் ஒரு ஏழைப் பிள்ளைக்கு இனம், சாதி, மதம் என்ற வித்தியாசம் பாராமல் வாழ்வு கொடுக்கவேண்டும் என்பதே எனது விருப்பம்”. அப்பாவிடம் எனது விருப்பத்தைச் சொன்னால் ஏற்றுக் கொள்ளு வார் என்ற நம்பிக்கை இருந்தது.

“அப்பா, உங்களுடன் ஒரு முக்கியமான விஷயம் கதைக்க வேணுமாம். நீயும் இருந்தால்தானே எனக்குச் சப்போட்டாக இருக்கும்” என்று அம்மாவைத் தன் பக்கம் சேர்த்துக்கொண்டார்.

“அப்பா, நான் கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியிலை படிக்கேக்கை கணவதிப்பிள்ளை மாஸ்டர் ஒருவர் ஓ.எல்.வரை எனக்குப் படிப்பிச்சவர். அவற்றை பெண்சாதியும் இறந்துவிட்டார். அவர் தனது சம்பாத்திற்குள் வாழ்க்கை நடத்துவது மட்டுமல்லாமல் பல பிள்ளைகளுக்குக் கல்விக்காய்பல உதவிகளும் செய்து வந்தவர். இப்பொழுது பென்சனூடன் வாழ்க்கை நடத்துவதுடன் கஷ்டப்பட்டதுகளுக்கு உதவியும் செய்து வருகின்றார். அவருக்கு வயது வந்து முதுமையும் அடைந்துள்ளார். இப்பவும் ஆடம்பரமில்லாமல் அமைதியாக ஒரு ஓலை வீட்டில்தான் வாழுகின்றார். அவருக்கு ஒரேயொரு மகள் ஏ.எல். படித்துவிட்டு தொடர்ந்து படிக்காமல் தகப்பனைக் கவனித்துக் கொண்டு வீட்டில் இருக்கின்றார். அவர் சீதனம் இல்லாத காரணத்தால் கல்யாணச் சந்தையில் விலைபோக முடியாமல் வேதனையின் மத்தியில் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதாகத் தெரிகின்றது. மாஸ்டருக்கு மகளை எண்ணி மிகுந்த கவலை. என்னுடன் கதைக்கும்போது சொல்லி அழுதேவிட்டார். அந்த நல்ல மனிதரின் மகளைத்தானப்பா திரும்ப

ணம் செய்ய விரும்புகின்றேன். பெற்றோராகிய உங்களுடைய பூரணமான சம்மதம் எனக்குத் தேவை” சொல்லி முடித்தேன்.

என் அப்பா சமதர்மக் கொள்கையில் பற்றுறுதி கொண்டவர். ஊரில் எல்லோராலும் விரும்பப்படும் ஒரு மனிதர். பொதுவிடங்களில் முன்னின்று பாடுபடுவார். அவர் வாயிலிருந்து என்ன விடை வரப்போகின்றது என்று எதிர்பார்த்து நிற்கின்றேன்.

அவர் ஒன்றுமே பேசாமல் என்னைப் பார்த்தபடி எதுவித சலனமுமின்றி நிற்கின்றார். என் மனம் ஏக்கத்தில்...

அம்மாதான் கதைத்தார்.

“தம்பி, கஷ்டப்பட்ட குடும்பத்துப் பிள்ளைகள்தான் நல்வாழ்க்கைக்கு ஏற்றவர்களாக இருப்பார்கள். எனவே உன் விருப்பம்தான் எங்கள் விருப்பமும்”

அப்பா பெருவிரலை உயர்த்திக் காட்டினார்.

என் மனம் நிறைந்திருந்தது.

அடுத்தநாள் மாஸ்டர் வீட்டுக்கு அப்பா, அம்மா, நான் மூவரும் சென்றோம்.

“மாஸ்டர், இவர்கள் என் பெற்றோர்கள். உங்களைப் பார்க்க வந்திருக்கிறார்கள்”

“அப்படியா மிகுந்த சந்தோஷம். இருங்கள்”

“மாஸ்டர் அடுத்த வீட்டுப் பிள்ளைக்கு இப்ப சுகமா?”

“இப்ப கொஞ்சம் முன்னேற்றமிருப்பதாகச் சொன்னார்கள்”

“நான் ஒருக்கா அந்தப் பிள்ளையைப் பார்த்திட்டு வாறன். நீங்கள் அப்பா, அம்மாவோடு கதையுங்கோ” “அங்கை நாய் நிக்ந்து. தங்கைச்சி கமலா, டாக்குத்தர் தம்பியை அங்காலை கூட்டிப்போ” என்று பெலத்துச் சொன்னார்.

மாஸ்டரின் மகள் தலைகுனிந்தபடி முன்செல்ல நான் பின்தொடர்ந்து செல்கின்றேன்.

“நாளைக்கு ஒரு ஊசி போட வேண்டும். நான் தந்த மருந்தை ஒழுங்காகக் குடுங்கோ” என்று சொல்லிவிட்டு வர கமலாவும் பின்னால் வந்தார். நான் திரும்பிப் பார்த்து “ஆட்டுப்பால் தேத்தண்ணி தருவீர்களா?” என்று கேட்டேன்.

“அங்கைபோய் இருங்கோ கொண்டு வந்து தாறன்”

“யாரோ உங்கள் மாமாவும், மாமியும் வந்திருப்பதாக உங்கள் அப்பா சொன்னார். அவர்களுக்கும் சேர்த்துப் போட்டால் நல்லம்” என்றேன்.

“அப்பிடி எனக்கு மாமா மாமி எண்டு ஒருவரும் இற்றைவரை இல்லை. போய்ப் பார்ப்பம்”

கமலா தேத்தண்ணியுடன் வந்து கொண்டிருந்தாள்.

“பிள்ளை, இவைதான் டொக்டர் தம்பியின் அப்பாவும் அம்மாவும்”

எனக்கு தேத்தண்ணி தர வரும் போது முகத்தின் மலர்ச்சியைக் கண்டேன். கண்கள் மட்டும் பேசின. ■

ஒரு படைப்பாளனின் மனப் பதவுகள்-⑧

(ஆவணி மாதத் தொடர்ச்சி....)

■ கவிவலன்

வசனம் கவிதையா?...

கவிதை... வசனமா?...

கவிதை வேறு, வசனம் வேறு.

மொழி அசைந்தும்..., நடந்தும்..., ஆடியும் வருவது கவிதை. வசனம் அப்படியல்ல, அது வெறும் வைக்கோற்குவியல்.

ஒரு சொல்லால் பலதைக்குறிப்பிடுவது கவிதை. பல வியாக்கியானங்களோடு ஒன்றைக் குறித்து நிற்பது வசனப்படைப்பு.

கவிதைக்கும், வசனத்திற்கும் வித்தியாசமுண்டு, வேறுபாடுகள் உண்டு.

கவிதை, வார்த்தையை உடுத்திக்கொண்டே வந்தாலும், அதிலொரு லளிதம், லாவண்யம், சுவை இருக்கும். அந்த லளிதத்தையே ‘ரிதம்’ என்பார்கள். இதுதான் கவிதையையும், வசனத்தையும், பிரித்து விறித்துக்காட்டுகிற அளவுமானி. ஆக... கவிதை வேறு, வசனம் வேறு.

இப்போதெல்லாம்... வசனத்தைக் கவிதையாக்கிக்காட்டுகிற முயற்சிகள்தான் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. வசனத்தைக் கவிதையாக்கி, மசாலாபோட்டு, தாளிதம் செய்து தந்துகொண்டிருக்கிறார்கள் நமது சகோதரர்கள். அதை, அதிலுள்ள குறைகளை, பிழைகளைச் சொல்லாமல், சொல்லிக்குறிப்பிடாமல், அவை இமாலயப்படைப்பு, அதுஇது, அப்படி, இப்படியென்று கதைவிட்டு, கவிதைப்படைப்பியல் முயற்சியையே பழுதாக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் சில விமர்சனக்காரர்கள்.

உணர்வின் பிரதிபலிப்புத்தான் கவிதை. ஆனால் உணர்ச்சியின் பிரதிபலிப்பு மட்டும் கவிதையல்ல. அப்படிவரும் நடைமுறைப்படிப்புக்களை ‘மஜிக்கல் ரியலிசம்’ (Magical Realism) என்கிறார் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி. (மூன்றாவது மனிதன் - செப்டம்பர், அக்டோபர் 1998) இயல்பாகத் தெரிவதொன்றை அப்படியே சித்தரிப்பதை மூலம் அதன் நிஜத்தை அறிவதாகாது, இது கலையியல் நோக்கத்தையே சிதைத்துவிடுமென்பது அவரது கருத்து.

அப்படியானால்,

கவிதையின் அமைவுரு எப்படி இருக்கவேண்டும், இலக்கியத்தில் அதனுடைய வகிபாகம் என்ன என்று பார்க்கும்போது, இன்றையக் கவிதை எங்கே போய்க்கொண்டிருக்கிறது என்று கேட்கத்தோன்றுகிறது.

கவிதை உடைந்துபோய், சிதைந்து, சின்னாபின்னப்பட்டு, பல்லும் சில்லுமுடைந்து பழுதாகிக் கிடக்கிறது. அதைத் தூக்கி நிமிர்த்துகிற, சரிசெய்கிற பணிகளை முன்னெடுப்பதற்கு இதுவரை எவரும் முன்வருவதாயில்லை. எல்லோருமே எஞ்சினியர்களாகி திருத்தவேலைகள் என்கிற பெயரில்... கருமாற்றி, உருமாற்றி, பழுதாக்கிக்கொண்டுதானிருக்கிறார்கள். எப்படியும் கவிதையை உயிர்த்தெழுவிரிக்கிறார்களில்லை. அது “ஓவர்டோஸ் சாப்பிட்ட” நோயாளி போல... தொடர்ந்து கவலைக்கிடமான நிலையிலேயே இருக்கிறது. அதற்கு உயிர்ச்சத்து, ஊட்டச்சத்து கொடுக்கப்படாதவரை, அதால் எழுந்து, நிமிர்ந்து நிற்கமுடியாது, நடக்கமுடியாது.

இன்று செய்திகளும், விவரணங்களும், கவிதையாக வந்து காட்சிதருகின்றன. அவற்றையே கவிதை மேதமையென்று நமது விமர்சகர்கள் வரையறுக்கின்றார்கள்.

கவிதையென்பது செய்தியா?... விவரணமா?

விவரணங்கள் கவிதையாகிவிடுமா?

கவிதை எது... விவரணம் எதுவென்று அறியாமலேயே... கண்பீட்டு நடாத்திக்கொண்டிருக்கிறோம் நாம்.

காலிவீதியில் நடந்தேறிய, மனதையுருக்கும் கொடுமையைப்பற்றிய சேரனின் புனைவின் ஒருபகுதியைப் பாருங்கள். இது கவிதையா?... விவரணமா?... அல்லது செய்தியா?...என்பதை வாசகர்களே தீர்மானியுங்கள்.

“கவிழ்க்கப்பட்டு எரிந்தகாரில்

வெளியே தெரிந்த தொடை எலும்பை

ஆகாயத்திற்கும் பூமிக்குமடையில்

எங்கோ ஒரு புள்ளியில் நிலைத்து

கிறுக்கிப்போன ஒரு வீழியை

வீழியே கில்லாமல், வீழியின் குழக்குள்

உறைந்திருந்த குருதியை

டிக்மண்ட்ஸ் ரோட்டில்

தலைக்கறப்புக்களுக்குப் பதில்

கிரத்தச் சிவப்பில் பிளந்துகிடந்த

ஆறு மனிதர்களை,

தீயில் கருகத் தவறிய

ஒரு சேலைத்துண்டை.,

துணையிறந்து,

மணிக்கட்டுமில்லாமல்

தனித்துப்போய்க்கிடந்த

ஒரு கிடது கையை,

எரிந்து கொண்டிருக்கும் வீட்டிலிருந்து

தொட்டில் ஒன்றைச் சுமக்கமுடியாமல்

சுமந்துபோன ஒரு சிங்களக்கற்பிணிப்பெண்ணை

எல்லாவற்றையும் மறக்கலாம்,

எல்லாவற்றையும் மறந்துவிடலாம்,

ஆனால்...”

இது கவிதையா?... விவரணமா?...

நிச்சயமாக... இது கவிதையில்லை, விவரணம். அப்படியென்றால் விவரணம் கவிதையாகிவிடாது. இதில் எந்தவிதமான கவிதைப் பண்பையும் காணவில்லையே.

ஆனால், இந்த விவரணத்தையே...கவிதையின் உச்சம் என்றும், இப்படியொரு கவிதை இதுவரையில் பிறக்கவில்லை. சேரனை மிஞ்சக்கூடிய கவிஞர்கள் இந்தத் தேசத்தில் இல்லையென்றும், நீலாவணன் போன்றவர்கள் அந்தளவிற்கு உயரவில்லையென்றும், ஒருவர், கவிதை உலகைப் பொறுத்தவரை ஒரு அநாமதேயம் சொல்லியிருக்கிறார்.

கவீரகத்தி என்னும் யாழ்ப்பாணக் கவிஞர், ‘கவீ’ என்னும் பெயரால் அறியப்பட்டவர், அந்தக் கவிஞராலேயே “இருபதாம் நூற்றாண்டின் புகழேந்தி நீயே” என்று போற்றப்பட்ட, புகழப்பட்ட நீலாவணன் போன்ற கவிஞர்களைக்கூட நிராகரிக்கிறார்கள். ஆனால் மஹாகவி, நீலாவணன், முருகையன் போன்றவர்கள் எழுதியது கவிதை. அது எந்தக் காலத்தில் எந்தக்கண்ணாடி கொண்டு பார்த்தாலும் அவை கவிதை, அவர்களது கவிதைகளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது இவைகள் செய்திகள், விவரணக்குறிப்புகளென்றால்... அது தவறில்லை.

எழுதப்படும் வரிகளெல்லாம் கவிதைகளென்றால்... சிறுகதை எழுத்தாளர் எஸ்.பொ.எழுதிய சிறுகதைகளெல்லாம் காவியங்களே. அழகான சொற்செட்டு, மனதை அள்ளும் தமிழ்நடை, ஆனால் அவை, கவிதை அந்தஸ்து கோரவுமில்லை, நாம் கொடுக்கவும் இல்லை.

ஆற்றல்களை உரைத்துப் பார்க்கும்போது “பிரதேச” உணர்வுகளை அப்பறத்தில் தூக்கி எறியவேண்டுமென்பதை ‘அவசரத்தில்’ சிலபேர் மறந்து விடுகிறார்கள். ஒரு படைப்பின் உருவாக்கத்திற்கு, அந்தப் படைப்பாளனது கவிதா ஆற்றல், ஆளுமையே காரணி என்பதை இவர்கள் மனங்கொள்ளவும் வேண்டும்.

ஆக்க இலக்கியவியலாளர்களது படைப்பியல் முயற்சிகளை அக்கறையோடு ஆற்றுப்படுத்துகிற திறனாய்வாளர்கள் இங்கு இன்னும் உருவாகவில்லை. பல்கலைக்கழக பேராசிரியர்களும், வெளிமிலுள்ளவர்களும் இலக்கியம் தொடர் பான மேலோட்டமான பட்டியல்களையும், வெறும் கருத்துக் குறிப்புக்களை யுமே இன்றுவரை தந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். பேராசிரியர் கைலாசபதி போன்றவர்கள் தங்களுக்குப்பிடித்தவர்களை, தங்களைப் பூஜிப்பவர்களை, தாங்கள் சார்ந்திருக்கும் அணியைச் சேர்ந்தவர்களை மட்டுமே தூக்கிப் பிடித்து, ஒங்கி உயர்த்திக்காட்டினார்கள். அவருக்குப்பின்னர் அவரை அடி யொற்றிவந்த அவரது வாரிசுகளும் தங்களது அணியைச் சார்ந்தவர்க ளையே உயரங்கள், சிகரங்கள் என்று எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்று வரை இதுதான் நிலைமை. இவர்கள் ஆக்கும் திறமையை, ஆக்கத்தின் செழிப்பைப் பார்த்து மதிப்பிடாமல், தங்கள் அணியைச் சேர்ந்தவரா என்று பார்த்தே மதிப்பெண் கொடுக்கிறார்கள், மதிப்பிடுகிறார்கள்.

ஒரு படைப்பை தத்துவவார்த்த ரீதியாக அணுகக்கூடிய படிப்பும், கருத்தியல் ரீதியான பார்வையும், தெளிவும் நம்முடைய எழுத்தாளர்களிடமோ, அல்லது விமர்சனம் செய்துகொண்டிருக்கின்ற திறனாய்வாளர்களிடமோ மருந்துக்கும் கிடையாது. திட்டவாட்டமாக இல்லையென்றே சொல்லலாம். அப்படி திறனாய் வாளன் முறையாக, சரியாகச் செயல்படாததால், படைப்பிலுள்ள குறைகளும், பிழைகளும் சுட்டிக்காட்டப்படுவதில்லை. அப்படி சுட்டிக்காட்டப்படாததால்... படைப்பாளர்களால், தங்களது படைப்பிலுள்ள குறைகளையும், பிழைகளையும் திருத்திக்கொள்ளவோ, படைப்பைத் திருத்தம் பெறச்செய்யவோ முடியவில்லை.

“எழுதியவன் எட்டைக்கெடுத்தான், பாடியவன் பாட்டைக்கெடுத்தான்” என் றில்லாமல், ஒவ்வொரு எழுத்தும், ஒவ்வொரு படைப்பும் திருத்தம் பெற வேண்டும், அப்படி திருத்தம் பெறுவதற்கான வாய்ப்புகள், நடைமுறைகள் முன்னெடுக்கப்படவேண்டும். முதலில் “முதுகு சொறிகிற” வேலையை படைப் பாளனும், விமர்சகர்களும் கைவிட வேண்டும், படைப்புகள் திருத்தம் பெற வேண்டும். குறிப்பாக இன்றையைக் கவிதைக்கு இது அவசியத்தேவை யென்பதை எல்லோருமே உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும்.

இலக்கியம் தொடர்பான தீர்க்கமான ஆய்வுகள் உடனடியாகச் செய்யப்படுவது

அவசியம். எங்களுடைய விளைச்சல்கள், அறுவடைகள், உழைப்புகளை மதிப்பீடுசெய்யும்போதுதான், நாம் எங்கே நின்றுகொண்டிருக்கின்றோம், என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறோமென்பதைப் புரிந்து கொள்ளமுடியும். சுய மதிப்பீடு களை நம்மைத் திருத்தியமைக்கும், திருத்தம் பெறச்செய்யும் உலை என்பதை எழுத்தியலாளர்கள் புரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

இலக்கணம் பார்த்து இலக்கியம் செய்யச்சொல்வது மரபுப்படியே தவறுதான், ஆனால் எங்களது கவிஞர்களின் சமகாலக்கவிதைகளைப் பார்க்கும்போது, அந்தக் கவிதைப் பாஷையைப் புரிந்துகொள்வதற்கு புதிய அகராதிகளல்லவா தேவைப்படுகிறது.

இதற்கெல்லாம் காரணம், இன்றைய மனிதன் வணிகச் சிந்தனையாளனாகவே இருக்கிறான். எங்கும், எதிலும், எல்லாவற்றிலும், எல்லாவற்றையும் வணிகத் தனமாக, லாப, நலநீர்ங்கள் பார்ப்பவனாகவே மாறிவிட்டான். அதனால் அவ னது உறவுக்காரனான இன்றையக் கவிஞன், அவனுக்கேற்றவாறே கவிதை செய்யத்தயாராகிவிட்டான், அதற்கு பின் நவீனத்துவம் (Past Modernism) என்ற கோட்பாட்டை சாட்சிக்கிழுக்கிறான்.

அது என்ன பின் நவீனத்துவம்?...
பின் நவீனத்துவமென்றால் என்ன?

கலை, இலக்கியங்களைத்தழுவியதாக முகிழ்ந்த இக்கருத்தியல். இன்று வாழ்வியல் கோலங்களையும் ஊடுருவி, எல்லாத்துறை வளர்ச்சிகளுக்கும் பின்புலமாக இருந்து வருகின்றது.

இக்கோட்பாடு முன்வைக்கும் முக்கிய கருத்துகளிலொன்று, மரபு வழிவந்த சிந்தனைகளின் கட்டுமானத்தை நிராகரிப்பது, அப்படி நிராகரித்து, அவற்றை மீளாய்வுக்குட்படுத்தி, திறந்து, விரிந்த சிந்தனைப்போக்கை வளர்த்தெடுப்ப தாகும். அதாவது பாரம்பரிய சிந்தனை மரபுகள், கோட்பாடுகள் யாவும் மீளாய்வுக்குட்படுத்தவேண்டியவை, அவை, அந்தமுறைகள், உலகியல் மாற் றங்களுக்கும், வாழ்வியல் நோக்கங்களுக்கும் பொருத்தமற்றவை, பொருந்திப் போகாதவை, ஏனெனில் அந்த மரபுவழிச்சிந்தனைகளில், மேலாதிக்கப்பண்பு, ஒன்றுதிரட்டிய பண்பு (Totalising) வன்முனைப்பு (Hegemonsing) முத லானவை மிகுந்துள்ளன. ஆகவே, அவை நிராகரிக்கப்படவேண்டியவை என்பது பின் நவீனத்துவவியலாளர்களின் சித்தாந்தமாகும்.

மரபென்று சொல்லுகிற இந்தப்பழைய மரபு எப்போதும், சிறுபான்மை மக்க ளுக் கெதிராகவே விரல் நீட்டுகின்றன. எப்போதுமே மேலாதிக்கப்பண்புள்ள தாகவும், அவற்றை நியாயப்படுத்துவதாகவுமே இருக்கிறது. ஆகவே,

இந்தப்போக்கு மாற்றியமைக்கப்படவேண்டுமென்பதும், பின் நவீனத்துவத்தின் கருதுகோள்களிலொன்றாகும்.

அடுத்து பின்நவீனத்துவவியலாளர்கள் முன்வைக்கும் இன்னுமோர் கருத்தாக்கமே கட்டுடைத்தல் (De-Construction) என்பதாகும். எந்தப்படைப்புக்கும் (அது கவிதையோ, பிறிதெதோ) படைப்புக்கென மாறாத அல்லது நிலையான கருத்து ஒன்றில்லை. ஒரு படைப்பை வாசிக்கும் வாசகனுடைய அறிவுக்கும், புலமைக்கும் ஏற்பவே அவை அர்த்தங்கொள்ளப்படுகிறது, என்கிறது பின் நவீனத்துவம். அதாவது, பெற்றவளல்ல, பிள்ளையைத் தூக்குபவர்களும், பார்ப்பவர்களுமே அந்தப்பிள்ளையின் சிறப்பைச் சொல்லத்தக்கவர்கள் என்பதுதான் இதன் விளக்கம்.

மூடிய சிந்தனைக்குப் பதிலாக, திறந்த, அகல்விரிவான சிந்தனைகளை வளர்க்கவேண்டும், வளர்த்தெடுக்கவேண்டுமென்பதும் பின் நவீனத்துவக் கோட்பாடாகும்.

இப்படி சிந்தனை உலகில் பல அலைகளைத் தோற்றுவித்துள்ள பின் நவீனத்துவம் என்ற கருத்தாக்கத்தின் நுகர்ச்சிக்கேற்பவே இன்றைய படைப்பாளன் செயல்பட விழைகிறான். மிக அதிகமான படைப்பாளர்கள் இந்தப் பின் நவீனத்துவம் பற்றிய சிந்தனைத் தெளிவோ, விளக்கமோ இல்லாது இருக்கிறார்கள். அதனால் அவரைப் பார்த்து இவரும், இவரைப் பார்த்து அவரும், இதுபோல, அதுபோல எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இதில் தோல்விகளே அதிகம், அப்படி தோல்விகள் அதிகமாயிருப்பதால்... இலக்கியத்தில் கவியியல் மிகவும் பின்நவீன நிலையிலேயே இருக்கிறது. இதுபற்றி எங்களது கவிஞர்கள், கவிதைப்படைப்பாளர்கள் சிந்திக்க வேண்டும்.

பின்நவீனத்துவ சிந்தனை விளக்கங்கள், விரிவுரைகள் இதுவரை எங்கும் முன்னெடுக்கப்படவில்லை. ஆனால் இது, சமகாலத்தின் அவசியத் தேவையாயிருக்கிறது என்பதை எவரும் மறுக்கமாட்டார்கள். அப்படியெனின், இந்த முயற்சியை முன்னெடுப்பது யார்?

இன்றையக் கவிதையிலுள்ள குழப்பநிலை தீர்க்கப்பட வேண்டும், கவிஞர்கள் தெளிவுபெறவேண்டும், அப்படித் தெளிவுபடுத்த கவிஞர்களைச் செம்மைப்படுத்த யார் முன்வரப்போகிறார்கள். ஆனால் அப்படியொரு தெளிவு ஏற்படாதவரை நமது கவிஞர்களுக்குள்ள குழப்பநிலை மாறாது, தீராது.

கவிதையின் வளமான வளர்ச்சிக்கும் இது தடையே. இப்பொழுது தேவை சித்தாந்த விளக்கம். அது ஏற்படாதவரை கவிதை எழுத்தியல் செம்மைப்பட வாய்ப்பில்லை. (மீண்டும் சந்தப்போம்...)

சொல்வளம் பெருக்குவோம் (8)

— பன்மொழிப்புலவர் த.கனகரத்தினம் —

மாங்காய்ப்பழம் விற்றவனின் கதையை டாக்டர் மு.வரதராசன் குறிப்பிடுகிறார். அவன் விற்றது மாம்பழம் தான். ஆனால், அவன் மாங்காய்ப்பழம், மாங்காய்ப்பழம் என்று கூவி விற்றான். அவனைத் திருத்த முயன்றவர் மாம்பழம் என்றே சொல்லப்பா, வாழைக்காய்ப்பழம், பலாக்காய்ப்பழம் என்று சொல்கிறாயா? இல்லையே. இதை மட்டும் ஏன் மாங்காய்ப்பழம் என்று சொல்கிறாய் இனிமேல் சொல்லாதே என்றார்.

சொல்லிலே என்ன இருக்கிறது? பழம் நன்றாக இருக்கின்றதா என்று பார்த்து வாங்குங்கள் என்றான் அவன்.

இன்னொருவர் அவனுக்கு மேலும் விளக்கம் அளித்தார். மாங்காய்ப்பழம் என்றால் பாதி காயாகவும், பாதி பழமாகவும் இருக்கிறது என்பது பொருள். வாங்குவோர் அரைப்பழம் ஆகையால் புளிப்பாக இருக்கும் என்று வாங்க மாட்டார்கள் என விளக்கமளித்தார். “மாம்பழம் என்றால் நன்றாகப் பழுத்தபழம் என்று தானே தெரிந்து விடும்” என்றார். பழம் விற்பவன் மாம்பழம் என்பதன் பொருளை ஏற்றுக்கொண்டான். தொடர்கள் அமைவதற்குத் தொடக்கத்தில் மனத்தில் தோன்றிய எண்ணங்களின் போக்கே காரணம் என்கிறார் டாக்டர் மு.வரதராசன் அவர்கள்.

எமது நாட்டிலும் தேங்காயை அறிந்தவர்கள் தேங்காய்மரம் என்கின்றனர். மாங்காயை அறிந்தவர்கள் மாங்காய்மரம் என்கிறார்கள். பாக்கை அறிந்தவர்கள் பாக்கு மரம் என்று கூறுகிறார்கள். தேங்காய்மரம் தென்னை என்பதையும், மாங்காய்மரம் மாமரம் என்பதையும், பாக்குமரம் கமுகமரம் என்பதையும் கற்றுக்கொள்ளப் பயிற்சி தேவைப் படுகிறது. ஆங்கில மொழியின் செல்வாக்கும் இதற்குக் காரணமெனலாம். தமிழை இரண்டாவது மொழியாகக் கற்றுக்கொள்ளும் போது இத்தகைய பிழைகள் நேர்வது வழக்கம். நாம் வெகுதூரம் செல்ல வேண்டியதில்லை. கடையொன்றிற்கு நேரே செல்வோம். அங்கே விற்கப்படும் நெய் வகைகளை நோக்குவோம்.

பசுவின் பாலிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட நெய் **பசுநெய்**.
எருமைமீன் பாலிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட நெய் **எருமைநெய்**
எள்ளிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட நெய் **எண்ணெய்** (எள் + நெய்)

அவ்வாறு,
தேங்காயிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது **தேங்காய் நெய்** என்றும்
கடலையிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட நெய் **கடலை நெய்** என்றும் மண்ணிலிருந்து
எடுக்கப்பட்ட நெய் **மண்ணெய்** என்றும் கூறப்படல் வேண்டும் அவ்வாறு கூறப்படு

(89ம் பக்கம் பார்க்க...)

“அப்பா முடிவாக என்ன சொல்வப்போகிறார்?” - ஏகாம்பரம் ஆசிரியர் வீட்டில் எல்லாரும் ஆவலாக எதிர்பார்க்கும் கேள்வி, அது கலியாணப் பேச்சை மேலும் தொடர பெரும்பாலானவர்களுக்கு விருப்பமில்லை. அதற்கான காரணம் விபரக்கோப்பு நேரமெடுத்துப் பார்த்து - சாதகங்களைப் பிரபல சோதிடரிடம் காண்பித்து, நல்ல பொருத்தம் என அறிந்து - சீதனம் பேசிச் சமரசத்திற்கு வந்து - மணமக்களைத்

விடிவு - வேல் சமுதன் -

தொலைபேசியிற் தொடர்பு கொள்ளவைத்து சம்மதம் பெற்ற முன்னேற்றகரமான இன்றைய நிலையில், மாப்பிள்ளையின் தகப்பனின் புரட்டு, அதாவது “தான் கேட்டது கொழும்பில் வீட்டில், கொழும்பில் நிலத்தோட வீடு” என்ற சரட்டு அனைத்தையும் தவிடு பொடியாக்கும் போல் இருந்தது.

நல்ல கலியாணத்தைக் குழப்பிவிட ஏகாம்பரம் ஆசிரியரின் மனைவி சரசுக்கு உள்ளளவும் விருப்பமில்லை. “மாற்று வழி இல்லையா” என மண்டையைப் போட்டு உடைத்த வண்ணம், “முடிவுக்கு அவசரப்பட வேண்டாம்”, என வேண்டிக்கொண்டிருந்தாள்.

முடிவை இரவு எட்டு மணிக்கு முன் தெரிவிக்கும்படி கேட்கப்பட்டிருந்தது. இப்போது மணி எட்டு இருபது. ஏகாம்பரம் Proposal வை ரத்து செய்ய எழுந்தார்... சொல்லி வைத்தாற்போல் வீட்டு தொலைபேசி மணி அடித்தது. மறுபக்கத்தில் சம்பந்தப்பட்ட UK Engineer மாப்பிள்ளை ராகவன்.

ராகவன் ஏகாம்பரத்திடம் சொன்னான். “ஐயா, நீங்க சீதனம் தர வேண்டுமல்ல. தரலாம் - தராமலும் விடலாம்! பணத்திற்காக நான் இக்கலியாணத்திற்குச் சம்மதிக்கவில்லை. எனக்கு பணத்தைவிட மனம்தான் முக்கியம். நானும் உங்கடை மகள் ராஜியும் பலதடவை பேசி, இக்கலியாணத்திற்குச் சம்மதித்துவிட்டம்”

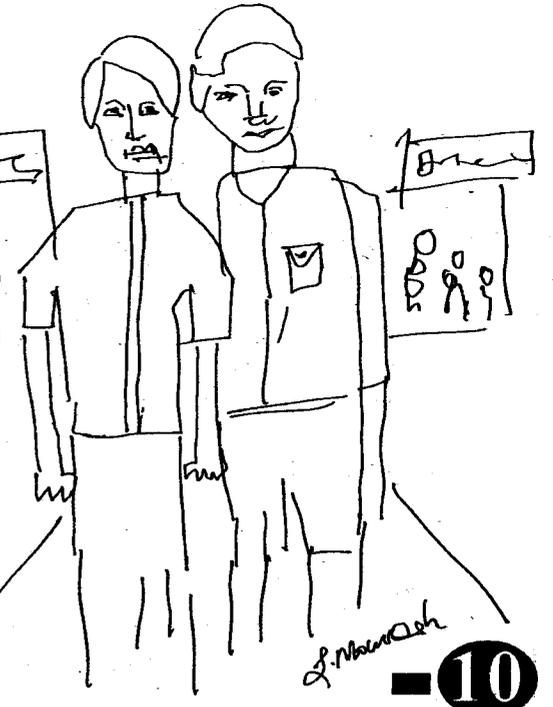
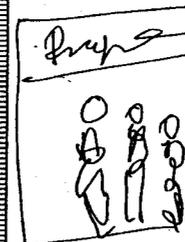
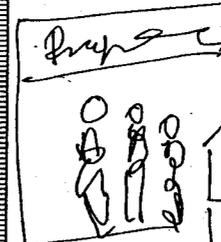
“அப்பா நிலத்தோடு வீடு கேக்கிறாரே தம்பி!” - மாஸ்டரின் நியாயமான கவலை, அது.

“வாழப் போவது நாங்க. ராஜியை வாழ வைக்க என்னால் முடியும். சீதனம் வாங்கி வாழவேண்டுமென்ற நிர்ப்பந்தம் எமக்கில்லை. அப்பாவைப் பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாம். அவரைச் சமாளிக்க என்னால் முடியும்!”

யாவும் கற்பனையல்ல.

எம்.பி.செல்லவேல்

10

இடையறாபட்ட நினைவுடன் :
 ரகு கணேசனுடன் பாடசாலை உள்ளிடம் முழுவதும் சுற்றிப் பார்த்தான். பின்பு பாடசாலையை விட்டு வெளியேறி நகரின் புறச்சூழல் பகுதியைப் பார்க்கப் பறப்ப்டனர். வயலும், வெளியும் நிறைந்த பகுதிக்கு வழிகாட்டும் தெருவழியே அவர்களது கால்கள் விரைந்தன. இடையிடையே குடிசைகளும், குடிசைகளும் காணப்பட்டன. அவற்றில் சில குடும்பங்கள் வசிப்பதை அடையாளங்காட்டுவன போல கொடிகளில் காயப்போட்டிருந்த ஆடைகளும், முற்றத்தில் விளையாட்டில் ஈடுபட்டிருந்த சிறுவர்களும் காட்சியளித்தனர்.

தோட்டங்களும் வயல்களும் பயிர்களால் முன்புபோல் நிரம்பிவழிந்து காட்சியளிக்காது, பசுமையை எங்கே தொலைத்துவிட்டது போல சோகமாக காட்சியளிப்பதாக ரகுவுக்குத் தோன்றியது. வயல்கள் எங்கணும் புதர்கள் வளர்ந்து முடிக்காணப்பட்டன. நெற்பயிர்களோ மற்றும் வேறு எப்பயிர்களோ அங்கு பயிரிடப்பட்டதற்கான அறிகுறி எதுவும் தென்படாததையும் ரகு கவனிக்கத் தவறவில்லை.

“முன்பெல்லாம் நெல் கொள்வனவு செய்வதற்கென வேற்றிடத்து வியாபாரிகள் இங்கு வந்து கூடியிருப்பார்களே, அத்தோடு எங்கள் கிராமமும்

களை கட்டிக்காண்படுமே! கணேசா! இவை எல்லாம் இன்று எங்கே போய் விட்டது!” ரகு தன் உள்ளத்து ஏக்கத்தை வெளிப்படுத்தினான்.

“எப்போது இனப்புகை மூட்டப் பட்டதோ அப்போதிருந்தே இந்த நிலைதான் இங்கு நிலவிக் கொண்டிருக்கின்றது ரகு!” கணேசனும் அவ் விடத்து நிலையை விளக்கினான்.

கிராமத்தை ஊடறுத்துச் செல்லும் அந்தத் தெருவழியே அவர்கள் கால்கள் நகர்ந்துகொண்டிருந்தன. சுற்றுமுற்றும் கண்கள் மேய்ந்து கொண்டிருந்தன.

சந்தி ஒன்றுக்கு இருவரும் வந்து சேர்ந்தனர். வலப்புறம் செல்வதற்காக ரகு திரும்பியபோது, “ரகு! அந்தப்பக்கம் செல்லமுடியாது. அங்கு இராணுவமுகாம் உள்ளது. நமது கிராமத்தின் பாதுகாப்புக்கென ஆட்சியாளர்களால் இராணுவ முகாம் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது” கணேசன் ரகுவின் அசைவுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தான்.

இப்போது இருவரும் இடப்புறமாகச் செல்லும் பாதைவழியே நடக்கலாயினர். பாதை அப்படியே சென்று வயல்வெளிப்பகுதியில் சென்று முடிவற்றது.

ரகு அங்கிருந்தபடியே பரந்து கிடந்த அவ்வயல்வெளியை கண்ணுக்கெட்டியதூரம் வரை நோக்கினான். அதிகமான பகுதிகள் புதர்களால் மூடப்பட்டும், ஒரு சில பகுதிகள் பயிர்கள் நாட்டப்பட்டும் காட்சியளித்தது.

வயல் ஓரமாகச் செல்லும் உயர்வரம்பு வழியே இருவரும் நடந்து செல்கின்றனர். அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகக் கால்நடைகள் மேய்ந்து கொண்டிருந்தன.

“இங்கு ஏற்பட்ட குழப்பத்தின் பின்னர் மீண்டும் வந்து சேர்ந்த நம்மவர்கள் சிலர் இப்போது உணவுக்காக ஒரு சில பயிர்களைச் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்” கணேசன் கூறினான்.

“அப்போ கிராமத்தைவிட்டுக் குடிபெயர்ந்தவர்களில் மீதிப்பேருக்கு என்ன நடந்தது? இந்தப்போய் விட்டார்களா?” ரகு சந்தேகத்துக்கு விடை கேட்டான்.

“அதிகமானவர்கள் பாபந்துவரும் குண்டுமழையிலிருந்து உயிர் பிழைப்பதற்காக எடுத்தது பாதி எடுக்காதது பாதி என வீடுகளை அப்படியே விட்டுவிட்டு ஓடிப்போனார்கள். அவர்களில் சிலருக்கு என்ன நடந்தது என்பது எவருக்கும் தெரியாது. பலர் மட்டக்களப்பை அண்டிய பகுதிகளுக்குச் சென்று அங்கு தங்கியிருப்பதாக அறிந்தேன்” கணேசன் தான் அறிந்ததைக் கூறினான்.

“இப்படித் தாய்மண் சிதைந்தும், மக்கள் அழிந்தும்போனபின் யாருக்காக, எதற்காக விடுதலைப் போராட்டம் வேண்டும்? எத்தனையோ விடுதலைப் போராட்டங்கள் வலிமைமிக்க நாடுகளின் உதவியுடன் நசுக்கப்பட்ட வரலாறுகளைத் தெரிந்தும் புத்திநுட்பமான அணுகுமுறையை

விட்டு, வீரம் பேசும் நிலையை எப்போது தான் நம் மக்கள் உணர்ந்து கொள்வார்களோ தெரியாது!” ரகு ஆக்ரோசத்துடன் கூறினான்.

“இதைப்பற்றி சரி-பிழை சொல்லக்கூடிய நிலையில் எவரும் இன்று இங்கில்லை. கேள்வி கேட்கச் சுதந்திரமில்லை. மீறிக்கேட்டால் உயிரைப் பறித்தெடுக்க தயாராக இருக்கிறார்கள் பலர்” கணேசன் இக்கதைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க விரும்பினான்.

அதைப்பரிந்துகொண்டு ரகுவும் மேற்கொண்டு இதுபற்றி விவாதிப்பதை நிறுத்திக்கொண்டான்.

வயலில் ஒரு சிலர் வேலை செய்து கொண்டிருந்தனர். இவர்கள் இருவரையும் அவர்கள் புதினமாகவும் பயத்துடனும் நோக்கினர்.

வயலை அண்டியபடியிருந்த ஒரு மண்மேட்டின் மீது இருவரும் ஏறி நின்று தமது பார்வையை நாலாபக்கமும் செலுத்தினர். பச்சைப் பசேலென காணப்படவேண்டிய அந்த பயிர் நிலம் சோபையிழந்து சோகம் கவிந்து இருப்பது போலத்தோன்றியது ரகுவுக்கு.

“கணேசா! காளிகோயில் வீதி என முன்பு ஒரு வீதியிருந்ததே. அதுவும் இந்த வயல்வெளியை அண்டிய படியேதான் இருந்தது. அதை எல்லாம் இப்போது காணமுடியவில்லையே!” ரகு ஆவலுடன் கேட்டான்.

“அந்த வீதியும் கோயிலும்

யாரும் கவனிப்பாரற்று இருக்கிறது. கோயில் கூட இடிபாடடைந்து கிடக்கிறது. இந்தப் பக்கம் எவருமே வருவதில்லை. அங்கிருந்த மக்கள் எல்லோரும் இங்கு நிகழ்ந்த குண்டுவிசுக்குத் தப்பி இடம்பெயர்ந்து போய்விட்டார்கள். அவர்கள் மீண்டும் திரும்பி வரவே இல்லை. அத்துடன் அக்கோயிலைக் கூட எவரும் புணரமைக்கவில்லை” கணேசன் பதிலளித்தான்.

“அது சரி! அந்த இடமெல்லாம் இப்போதும் ஞாபகம் வைத்திருக்கிறாயே!” கணேசன் தொடர்ந்தான்.

பெருமூச்செடுத்தவனாக “அந்த வீதியை எப்படி மறக்கமுடியும்!” ரகு பதிலளித்தான்.

“ஏன் அடிக்கடி கோயிலுக்குப் போவியா? காளிகோயிலில் அவ்வளவு பக்தியா? கணேசன் கேட்பான்.

“அந்தக் கோயிலுக்கு அருகாமையில்தானே செங்கமலத்தின் குடும்பம் இருந்தது. அடிக்கடி அவள் தரிசனத்திற்காக எத்தனை முறை அந்த வீதியில் அலைந்திருப்பேன்” பழைய ஞாபகங்களை மீட்டியவாறு ரகு பதிலளித்தான்.

“மன்னித்துக்கொள் ரகு! உன் பழைய ஞாபகங்களைக் கிளறிவிட்டு உன்னைத் துன்புறு வைத்துவிட்டேன்” மனம் வருந்தியவனாகக் கணேசன் கூறினான்.

“இவ்வயல் வெளிக்கு அண்மித்ததாகவே தான் அப்போது அவ் வீதி இருந்ததல்லவா? அவ்வீதியில்

ஒருமுறை சென்று வருவோமே!” ரகு கேட்டான்.

“அங்கு எவரும் இல்லை எனத்தான் அறிகிறேன். கோவிலும் பாழடைந்திருப்பதால் அந்த வீதிப் பக்கம் எவருமே செல்வதில்லை. அங்கு உன்னை அழைத்துச் செல்வதால் உன் துன்பம் இன்னும் அதிகரிக்குமோ எனத்தான் பயப்படுகிறேன்” அவனை அங்கு அழைத்துச் செல்வதில் தயக்கம் காட்டினான்.

“அப்படியில்லை நண்பா! ஏதோ ஓர் உள்ளூர்வாசி அங்கு போகும் படி என்னை உந்தித் தள்ளுவதை உணர்கிறேன். அங்கு செல்வதால் மனத்துக்கு ஓர் அமைதி பெறலாமல்லவா?” அங்கு செல்வதற்கு ரகு ஆர்வம் காட்டினான்.

“சரி வா! அங்கு போவோம்!” கூறியபடி கணேசன் முன்செல்ல ரகு பின்தொடர்ந்தான்.

அப்பாதை வழியே சற்றுத் தூரம் சென்று சந்து ஒன்றினுள் இருவரும் திரும்பினர். அச்சந்தின் வழியே சிறிது தூரம் நடந்து சென்று அகன்ற பாதையொன்றில் வந்து சேர்ந்தனர். அப்பாதை குழிகள் நிரம்பிய தாயும், ஆள்நடமாட்டம் இல்லாமல், பாதையின் ஓரங்களில் வளர்ந்த செடிகொடிகள் பாதையின் நடுப்பகுதியையும் சொந்தங் கொண்டு டாடியிருப்பதைக் கண்டுகொண்டனர் இருவரும்.

தூரத்தே இடிபாட்டுடன் கிடக்கும் கோயிலை ரகு அடையாளம்

கண்டுகொண்டான். அக்கோயிலை நோக்கிப், பாதையில் கிடந்த செடி கொடிகளை விலக்கியபடி கவனமாக நடந்து கோயிலுக்கு அருகாமையில் சென்றனர் இருவரும். கோயில் பாழடைந்து பற்றைகளாலும் மரங்களாலும் மூடிக் காணப்பட்டன. சுவர்கள் இடிபாடுற்றுக் கிடந்தன. கோயில் வீதியை இனங்காண முடியாமல் தாவர இராச்சியம் வியாபித்திருந்தது.

கோயிலுக்கு அருகாமையில் வந்த ரகு கோயிலைச் சூழக் கண்ணோட்டம் விட்டான். அங்கு அழிந்துபோன ஒரு சில வீடுகளின் எச்சங்களும், குடிசைகளின் சிதைவுகளும் காட்சியளித்தன. மனிதர்கள் எவரும் அங்கு இருப்பதற்கான அறிகுறிகள் எதுவும் தோற்றவில்லை. பறவைகளும், பூச்சிகளுமே சுதந்திர புருஷர்களாக நடமாடித்திரிந்தன.

கிழக்குத் திசையில் நோட்டமிட்ட ரகுவின் கண்கள் எதையோ கண்டுவிட்டதுபோல ஆடாமல் அசையாமல் குவியமுற்றன.

“கணேசா! அதோ அங்கே பார்! அங்கு ஓர் அமைப்புடன் கூடிய குடிசை தென்படுகிறது. அதில் யாரோ இருக்கிறார்கள் போலத்தென்படுகிறது” அதிர்ச்சியுடன் தன்னுணர்வை வெளிப்படுத்தினான் ரகு! அதனை உற்றுநோக்கிய கணேசன் அக்குடிசையில் இருந்து புகை வெளியேறுவதை அவதானித்தான்.

“ஆமாம் ரகு! அக்குடிசையில் யாரோ இருக்கிறார்கள் போல இருக்கிறது. ஏதோ சமையல் செய்து

கொண்டிருப்பதால் புகை வெளிப்படுகிறது. இந்தப் பாழடைந்த பகுதியில் யார்தான் இருக்கிறார்களோ தெரியாது” கணேசனும் வியப்பை வெளிப்படுத்தினான்.

ரகுவின் மனம் பதைபதைத்தது. “எதற்கும் அருகே சென்று பார்ப்போமே நண்பா!” கணேசனை ரகு உற்சாகப்படுத்தினான்.

“சரி வா போவோம்” கூறியபடி கணேசன் அக்குடிசையை நோக்கி நடந்தான். ஒற்றையடிப் பாதையொன்று அங்கு இருப்பதை இருவரும் அவதானித்தனர். அதன் வழியே இருவரும் கவனமாக நடக்கலாயினர்.

அப்பாதை அக்குடிசைக்கான வழிபோல அமைக்கப்பட்டிருப்பதாகத் தோற்றியது. மனித கால்தடம் பதிந்து பதிந்து தாவரங்கள் அற்று அப்பாதை காணப்பட்டது. அப்பாதை வழியே கவனமாக விரைந்த இருவரும் குடிசைக்கு முன்னாக வந்து சேர்ந்தனர்.

குடிசையினுள் யாரும் இருப்பதற்கான ஆளரவம் எதுவும் தென்படவில்லை. ஆனால் உள்ளே ஏதோ அடுப்பில் எரியும் வாசனை மட்டும் வந்துகொண்டிருந்தது. செருமலும் இருமலுமாக கணேசன் தாங்கள் வந்திருப்பதை குறிகாட்டினான் எவரும் உள்ளிருந்து வருவதாகத் தெரியவில்லை.

“யாராவது உள்ளே இருக்கிறீர்களா?” கணேசன் குரல் கொடுத்தான்.

சில விநாடிகளின் பின் ஒரு வயதுபோன மாது வெளியே வந்தாள். அவள் கண்களில் ஏதோ திகில் தெரிந்தது. பயத்தினால் கூனிக் குறுகி நின்றாள்.

“நாங்கள் இந்தக் கிராமத்தில் வசிப்பவர்கள்தான் அம்மா. இவள் என் நண்பன். இவனும் இந்தக் கிராமத்துக்குரியவன்தான். வெளிநாட்டிலிருந்து நீண்டகாலத்திற்குப் பிறகு நம்ம ஊரைப் பார்க்க வந்திருக்கிறான். இந்தக் கோயிலைப் பார்க்க வேணுமெண்டு கேட்டான். அதுதான் இங்க வந்தனாங்கள்” கணேசன் அம்மாதின் பயத்தைப் போக்கும் வகையில் தங்களை அறிமுகம் செய்து வைத்தான்.

அம்மாதின் முகத்தில் சற்றுப் பீதி விலகியிருந்தது போல அவர்களை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அம்மாதின் முகத்தை எங்கோ பார்த்தது போல ரகுவுக்கு இருந்தது. தன் நெஞ்சுக் கூட்டினுள் புதைந்திருந்த பழைய முகங்களை ஒவ்வொன்றாக நினைவுச் சுழலுக்கு கொண்டு வருகின்றான். ஏதோ ஒரு முகம் அம்மாதின் முகத்துடன் ஏறத்தாழப் பொருந்துவதாக இருக்க அவனுக்கு தூக்கிவாரிப் போட்டது.

“நீங்கள்! நீங்கள்! செங்கமலத்தின் அம்மா அல்லவா?” நாத்தழு தழுக்க ரகுவின் வாயிலிருந்து வார்த்தைகள் வெளிவந்தன. அம்மாது இப்போது நன்றாக நிமிர்ந்து அவனைப் பார்க்கிறாள்.

(தொடரும்...)

2009 ஆடி மாத இதழில் கவிஞர் அக்கரைச்சக்தி அவர்கள் வாசகர் பக்கத்தில் எழுதியிருந்த “அந்தநாள் ஞாபகம் நெஞ்சிலே வந்தது” என்ற தலைப்பிலான குறிப்புக்கள் என் நினைவலைகளை மீட்டன. சுவாமி விபுலானந்த அடிகளுக்கு சிலை அமைக்கப்பட்டு ஊர்வலமாக எடுத்து வரப்பட்டமையும், ஊரெல்லாம் விழாக்கோலம் பூண்டிருந்தமையும் அப்படியே நெஞ்சிலே வண்ணப்படமாக எப்போதும் இருக்கும் நிகழ்வுகள். அந்தச் சிலை நிறுவப்பட்டமையை ஒட்டி “அடிகளார் படிவமலர்” என்ற மலர் வெளியிடப்பட்டது. அக்கரைச்சக்தி அவர்கள் குறிப்பிட்டவாறு திருமகர்ருணம் அதன் தொகுப்பாசிரியர். காரைதீவைச் சேர்ந்த அவர் சனசமூகநிலையை உத்தியோகத்தராக இருந்தார். சுவாமி விபுலானந்த அடிகளைப்பற்றிய முழு விபரங்களையும் பெறத்தக்க அரிய கட்டுரைகளும், கவிதைகளும் அடங்கிய அடிகளார் படிவமலர் ஒன்று இப்போதும் இங்கே எனது வீட்டில் இருக்கின்றது. பிற்சேர்க்கைகளையும் சேர்த்து 308 பக்கங்களைக் கொண்ட அந்நூலைப் பொக்கிஷமாகப் போற்றிவருகின்றேன். அக்கரைச் சக்தி அவர்களைப் பற்றி அறிந்திருக்கின்றேன். அவரது கவிதைகளைப் படித்திருக்கின்றேன். எனது உறவினர், கல்வியதிகாரி அமரர்.க.அ.பாக்கியன் அவர்கள் சொல்லக்கேட்டிருக்கிறேன். சந்திக்க வாய்ப்புக் கிடைக்கவில்லையே என்ற ஏக்கம் இன்னும் இருக்கிறது.

செங்கதிர் ஆசிரியர் செங்கதிரோன் எழுதும் விளைச்சல் குறுங்காவியம் பச்சைப் பசேல் என்று விளங்கும் படுவான்கரைப் பகுதி மக்களின் பண்பாட்டுக்கோலங்களைக் கண்முன்னே கொண்டுவந்து நிறுத்துகிறது. எழுவான்கரையிலும் எத் தனையோ கிராமங்களில் இதுதான் வாழ்வியல் என்றாலும் வாசிக்கும்போது மனத்திரையில் ஓடுவது அந்த வளம்மிக்க படுவான்கரைப்பகுதிதான். அத்துடன் மாபெருங் கவிவெந்தர் நீலாவணன் அவர்களின் வேளாண்மைக்காவியத்தின் தொடர்ச்சியாக வருகின்ற விளைச்சல் நீலாவணன் அவர்களே எழுவதுபோல இயல்பாகவும், தரமாகவும், சுவையாகவும் வருகிறது. செங்கதிரோனை, மன்னிக் கவும் கவிஞர் செங்கதிரோனை எவ்வளவு பாராட்டினாலும் தகும்.

எனது பத்துப்பன்னிரண்டாவது வயதிலேயே நான் நீலாவணன் அவர்கள் மேடையில் கவிமழை பொழிவதை கண்டுகேட்டும் வாய்ப்பைப் பெற்றவன். பின்னர் சுதந்திரப் பத்திரிகை 1975-ஆம் ஆண்டு நடாத்திய கவிஞர் நீலாவணன் நினைவு வெண்பாப் போட்டியிலே எனக்கு முதற்பரிசு கிடைத்தது. பரிசு பெற்ற அந்த வெண்பா இதுதான்

**சொல்லெளிமையாற் குழவி சூயகலை வனப்பால்
நல்ல எழில் நங்கை நயந்தரலால் - தொல்குரவர்
தோலாக்கருத்தொளியால் சூவைரம் இவ்வனைத்தும்
நீலாவணன் கவிக்கு நேர்.**

மண்வாசனையோடு எழுதிய மாபெரும் கவிஞர் நீலாவணன் அவர்கள். அவரோடு கவிச்சக்திவர்த்தி அடித்துக் கவியுலகில் எத்தனையோ கவிஞர்களுக்கு

அவர் வழிகாட்டி. நான் படித்த பட்டிரும்பு மத்திய மகா வித்தியாலயத்தின் மண்டபம் ஒன்றிலே நடைபெற்ற ஒரு விழாவில் எனது பன்னிரண்டாவது வயதிலே முதன்முதலாக அவரைக்கண்டதும், அவர் பேச்சைக்கேட்டதும் இப்போதும் பகமரத்தாணிதான்.

செங்கதிரால் என் சிந்தை கிளறப்படும் சங்கதிகள் இன்னும் நிறைய உள்ளன. அவ்வப்போது எழுதுவேன்.

**அவுஸ்திரேலியாவிலிருந்து செந்தமிழ்ச்செல்வர்,
பாடும்மீன் சு.ஸ்ரீகந்தராசா**

■ கவிவணம் மனப்பதிவுகள் கட்டுரை தொடர்பாக...

கவிவலன் எங்குள்ளவரோ, எப்படிப்பட்டவரோ எங்களுக்குத் தெரியாது. ‘செங்கதிரில்’ அவர் எழுதிக்கொண்டிருக்கும் கவிதைகள் பற்றிய அவருடைய மனப்பதிவுகள் கல்மேல் எழுத்து என்பதில் இரண்டு கருத்துக்கு இடமில்லை.

நன்றாக எழுதுகிறார், மிக நன்றாக புரியும்படி சொல்கிறார். இப்போதெல்லாம்— புரிந்துகொள்ளக்கூடியமாதிரியா கவிதைகள் வெளியாகிக் கொண்டிருக்கிறது.

யாராவது விஷயம் தெரிந்தவர்கள், கவிதைபற்றி எழுதமாட்டார்களா என்று நாங்கள் நினைத்துக்கொண்டிருந்தபோது, நாங்கள் நினைத்த மாதிரி இன்றையக் கவிதைகளின் போக்கையும், அதனுடைய பலம், பலவீனம் பற்றியெல்லாம் விரிவாக, விளக்கமாக, விளங்கிக் கொள்ளுகிறமாதிரி ஆழமாகவும், அழகாகவும் எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார் கவிவலன்.

கவிதையை நேசிப்பவர்கள் எல்லோருமே மிக விருப்பமுடன் படித்து கருத்து களைப் பரிமாறிக் கொள்ளுகிறோம். முதலில் கவிவலன் அவர்களுக்கு எழுது பாராட்டுகளைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.

செங்கதிர் இதழ்சேய்த வரலாற்றுச்சிறப்புள்ள இலக்கியச்சேவை இது. அதற்காக செங்கதிர் ஆசிரியர் அவர்களுக்கும் எங்கள் மனமாற்றந்த நன்றியுடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.

கவிவலன் அவர்களது கருத்துக்களுக்கு இன்னும் இடங்கொடுத்து கவிதையைக் காப்பாற்றங்கள்.

**-எஸ். எம். மதுபாரணம்
கல்முனை**

■ தாங்கள் அனுப்பிய செங்கதிர் 18வது இதழ் கிடைக்கப்பெற்றேன். மிக நன்றி ஒரு இலக்கிய சஞ்சிகை ஒன்றை தொடர்ச்சியாக கொண்டு நடத்துவது எவ்வளவு சிரமமென்று பல வாசித்தவின் மூலம் அறிந்திருக்கிறேன். அந்த வகையில் தங்களது இப்பணி போற்றுகிறேன். வாசகன் என்ற வகையிலும்,

ஒரு படைப்பாளன் என்ற வகையிலும் எப்போதும் என் ஆதரவு தங்களுக்கு இருக்கும்.

இனி, செங்கதிர் 18வது இதழ் தொடர்ச்சியான, சலிப்பற்ற வாசிப்புக்குரியதாக இருந்தது. கமலினி சிவநாதனின் “சேனா” சிறுகதை அருமையாக ஆரம்பித்து, உருகலாக தொடர்ந்து முடிவில் தடுமாறிவிட்டார். அவசரப்படாது சற்று நிதானித்து தன் கதையை தனக்குத்தானே மீள் வாசிப்பு செய்து மீள் எழுதியிருந்தாரானால் மிக அருமையான அதிர்வான ஒரு கதையாக இருந்திருக்கும். தொடர்ச்சியான வாசிப்பும், சமூகம் மீதான நுண்ணிய அவதானிப்பும் தொடர்ந்தால் கமலினியிடமிருந்து சிறந்த சிறுகதைகள் வரும். அவருக்கு என் வாழ்த்துக்கள்.

மற்ற அனைத்து அம்சங்களும் ஏதோ ஒரு வகையில் வாசிப்பில் நிறைவை தருகிறது. இறுதியாக செங்கதிர் இரண்டு விடயங்களில் சற்று இன்னும் கவனம் செலுத்தினால் நன்றாக இருக்கும் என்பது எனது எண்ணம்,

1. நவீன ஓவியக்காரர்களுக்கு களம் கொடுத்தல்.
2. செங்கதிர் அமைப்பில் (வடிவம்) ஏதோ ஒரு இறுக்கம் இருக்கிறது போல் தோன்றுகிறது. அது தொடர்ச்சியான வாசிப்புக்கு தடங்கலாக இருக்கிறது.

செங்கதிர் மென்மேலும் காத்திரமாக வளர என் வாழ்த்துக்கள்.

-சுதர்மகாராஜன்
கண்டி.

ஆகஸ்ட் மாத செங்கதிர் இதழ் பார்த்தேன். மகிழ்ந்தேன். செங்கதிர் இதழ்கள் உண்மையிலேயே அழகுற அமைந்துள்ளமை மாத்திரமல்ல உள்ளடங்கும் ஒவ்வொரு இலக்கிய வடிவமும் சுவைதரு படைப்புக்களாக உள்ளன. திகாயத்திரி எழுதிய மனங்கள் எனும் சிறுகதை மனதைத் தொட்டது. இளம் எழுத்தாளரின் ஒரு பாடசாலை ஆசிரியையின் மன வெளிப்பாடும் மிக மிக அழகானது. உணர்வைத் தொட்டது. உண்மையைச் சொன்னது. அவருக்கு எனது வாழ்த்துக்கள்.

-“நெடுந்தீவு மகேஷ்”

9/33, விகாரை வீதி, திருகோணமலை.

அஞ்சலி!

06.12.1914

-

29.10.2009

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் முன்னாள் பொதுச் செயலாளர் ‘வானொலி மாமா’ என அழைக்கப்பட்ட திரு. ச. சரவணமுத்து அவர்கள் 29.10.2009 அன்று கொழும்பில் காலமானார். அன்னாரின் மறைவையொட்டி ‘செங்கதிர்’ இன் கண்ணீர் அஞ்சலி.

திருமண சேவை

வேல் அமுதனிடம் மணமக்களின் வீரக்கோவை கையாடும்படி 1,101
இவற்றுள் 317 வெளிநாட்டு வீரக்கோவை உட்பட மூல மொத்தம் 434
188 உள்நாட்டு வீரக்கோவை உட்பட மூல மொத்தம் 667

இன்னுமேன் தயக்கம்?....
இன்றே-
சேவையக விபரங்களுக்குச்
“சுயபிதரிவுமுறை” முன்னோடி,
தனிநபர் நிறுவனர் ஸ்தூத பகழ்த்துத்,
சர்வதேச, சகலருக்குமான தங்கள்
திருணை ஆற்றாப்பந்தத்தீர்,
குருப்பசிட்டியூர்,
மாயெழு வேல் அமுதனுடன்
செவ்வாய், வியாழன் தவிர்ந்த
ஏனைய நாட்களில் தொடர்பு
கொள்ளுங்கள்.

தொலைபேசி :

2360488, 2360694, 4873929

முகவரி :

8-3-3 மெற்கோ மாடமனை
(வெள்ளவத்தை காவல்
நிலையத்திற்கு முன்பாக நிலப்பக்கம்,
33ம் ஒழுங்கை வழி)
55 ஆம் ஒழுங்கை,
வெள்ளவத்தை,
கொழும்பு - 06.

சந்திப்பு முன்னேற்பாட்டு ஒழுங்கு
முறையில்!
தாங்களோ தங்கள் பிரதிநிதியோ
திங்கள், புதன், வெள்ளி மாலை
யிலோ, சனி, ஞாயிறு நண்பகல்
லேயோ நேரில் சந்திக்கலாம்!

குறிதமான - சலமமான மணமக்கள் தெரிவுக்குச் சுயதெரிவு முறையே!
மகோன்னத - ரம்மிய மணவாழ்வுக்குச்
குருப்பசிட்டியூர் மாயெழு வேல் அமுதனே!

ஹானா கிராபிக்ஸ்

Hana Graphics

எமது சேவைகள்

கறுப்பு - வெள்ளைப்
புகைப்படத்தை
வர்ணமாக்குதல்

நீங்கள் விரும்பிய பின்னணியில்
உங்கள் புகைப்படத்தைப்
பொருத்துதல்.

தரமான
சேவையை
மலிவாகப்
பெற்றுக்
கொள்ளுங்கள்...!

புகைப்படத்தில் இருப்பவரை
ரேகைச் சித்திரமாக்கி
நிறந்தீட்டுதல்

வியாபாரம்
மற்றும் தொழில்
சம்மந்தமான
விளம்பரங்களை
வடிவமைத்துத்

புகைப்படத்தில் உள்ள உங்கள் முகத்தில் காணப்படும் தேவையற்ற புள்ளிகள், பருக்கள் என்பன நீக்கப்பட்டு அழகாக மாற்றப்படும். மற்றும் அனைத்துவிதமான வடிவமைப்புகளும் மிகவும் குறைந்த விலையில் செய்து தரப்படும்.

இதைத் தவிர பூப்புளித நீராட்டு விழா, பிறந்தநாள் அழைப்பிதழ்களும் மற்றும் அனைத்துவிதமான அழைப்பிதழ்களும் வடிவமைத்துக் கொடுக்கப்படும்.

கல்யாண மற்றும் பூப்புளித நீராட்டு ஆல்பம் சிறந்த முறையில் வடிவமைத்துக் கொடுக்கப்படும்.

சின்களத்தில் இருந்து தமிழுக்கு, மற்றும் தமிழில் இருந்து சின்களத்திற்கும் கடிதங்கள், விபரங்கள் மொழிபெயர்ப்பு செய்து தரப்படும்.

இல.15, டாஸ் வீட், மட்டக்களப்பு,
தொடர்புகளுக்கு : +94 652224820 // +94 719105237
மின்னஞ்சல் : hanags21@yahoo.com